

Europos Sąjungos oficialusis leidinys

C 92

Leidimas
lietuvių kalba

Informacija ir pranešimai

57 tomas
2014 m. kovo 29 d.

Pranešimo Nr. Turinys Puslapis

II *Komunikatai*

EUROPOS SĄJUNGOS INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR ORGANŲ PRIIMTI KOMUNIKATAI

Europos Komisija

2014/C 92/01	Komisijos Komunikatas dėl Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 dėl keleivinio geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų aiškinamųjų gairių	1
2014/C 92/02	Kvietimas teikti pastabas dėl Komisijos reglamento dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo <i>de minimis</i> pagalbai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje	22
2014/C 92/03	2014 m. kovo 28 d. Komisijos reglamento (ES) Nr. .../... projektas dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo <i>de minimis</i> pagalbai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje	22

LT

Kaina:
3 EUR

(Tęsinys antrajame viršelyje)

IV Pranešimai

EUROPOS SAJUNGOS INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR ORGANŲ PRANEŠIMAI

Europos Komisija

2014/C 92/04	Euro kursas	31
--------------	-------------------	----

Klaidų ištaisymas

2014/C 92/05	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	32
2014/C 92/06	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	33
2014/C 92/07	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	34
2014/C 92/08	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	35
2014/C 92/09	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	36
2014/C 92/10	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	37
2014/C 92/11	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	38
2014/C 92/12	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	39
2014/C 92/13	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	40
2014/C 92/14	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	41

II

(Komunikatai)

EUROPOS SĄJUNGOS INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR ORGANŲ PRIIMTI
KOMUNIKATAI

EUROPOS KOMISIJA

KOMISIJOS KOMUNIKATAS

**dėl Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 dėl keleivinio geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų
aiškinamųjų gairių**

(2014/C 92/01)

1. ĮŽANGA

2007 m. spalio 23 d. buvo priimtas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1370/2007 dėl keleivinio geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų ir panaikinant Tarybos reglamentus (EEB) Nr. 1191/69 ir Nr. 1107/70 ⁽¹⁾. Šiuo 2009 m. gruodžio 3 d. įsigaliojusi reglamentu siekiama sukurti keleivinio transporto viešųjų paslaugų vidaus rinką. Reglamente šio tikslo siekiama papildant bendrąsias viešųjų pirkimų taisykles. Jame taip pat nustatomos sąlygos, pagal kurias keleivinio transporto viešųjų paslaugų sutartyse ir koncesijose numatytos kompensacijos išmokos yra laikomos suderinamomis su vidaus rinka ir joms netaikomas išankstinio pranešimo Komisijai apie valstybės pagalbą reikalavimas.

Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007 yra ypač svarbus valstybėse narėse organizuojant ir finansuojant autobusų, tramvajų, metro ir geležinkelių transporto viešąsias paslaugas. Nuoseklus ir teisingas šio reglamento nuostatų taikymas turi ekonominės ir politinės svarbos. Taip yra todėl, kad pridėtinė vertė ir užimtumas viešojo transporto sektoriuje sukuria atitinkamai po maždaug 1 % visos Europos Sąjungos ekonomikos BVP ir viso užimtumo. Gerai veikiantis viešojo transporto sektorius – kertinis veiksmingos socialinės, ekonominės ir aplinkos politikos akmuo.

Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 ⁽²⁾ įgyvendinimo *ex post* vertinime, kurį atliko išorės konsultantai, taip pat 2011 m. lapkričio 14 d. Komisijos organizuotoje visos ES suinteresuotųjų šalių konferencijoje dėl reglamento įgyvendinimo ⁽³⁾ dalyvavusių Europos asociacijų ir valstybių narių kalbose Komisija buvo raginama išsamiau paaiškinti tam tikras šio reglamento nuostatas. Nevienodai aiškinant nuostatas, susijusias su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų apibrėžtimi, viešųjų paslaugų sutarčių taikymo sritimi, tokių sutarčių sudarymu ir kompensacija už su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, gali kilti kliūčių kuriant viešojo transporto vidaus rinką ir atsirasti nepageidaujamų rinkos iškraipymų.

Prieš priimdama šį komunikatą, Komisija konsultavosi su valstybėmis narėmis ir suinteresuotosiomis šalimis, atstovaujančiomis šiuo klausimu besidomintiems subjektams, kaip antai Europos viešojo transporto sektoriaus asociacijos, įskaitant transporto personalo ir keleivių organizacijas.

⁽¹⁾ OL L 315, 2007 12 3, p. 1.

⁽²⁾ DLA Piper, *Study on the implementation of Regulation (EC) No 1370/2007 on public passenger transport services by rail and by road*, 2010 m. spalio 31 d. skelbiamas: http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/studies/rail_en.htm

⁽³⁾ Konferencijos dokumentai skelbiami http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/events/2011-11-14-workshop_en.htm

Šiame komunikate Komisija aiškina, kaip ji supranta kai kurias šio reglamento nuostatas, parengtas remiantis geriausia patirtimi, kad padėtų valstybėms narėms visapusiškai pasinaudoti vidaus rinkos privalumais. Šiuo komunikatu nesiekama išsamiai paaiškinti visų nuostatų, juo taip pat nesukuriama naujų teisinių taisyklių. Reikėtų pažymėti, kad bet kuriuo atveju už Sąjungos teisės aiškinimą galiausiai atsako Europos Sąjungos Teisingumo Teismas.

2013 m. sausio 30 d. Komisija, siekdama atverti keleivinio geležinkelių transporto paslaugų rinką, patvirtino pasiūlymą iš dalies keisti Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 ⁽¹⁾. Kai kurios šio reglamento nuostatos, kurias pakeisti pasiūlė Komisija, pavyzdžiui, nuostatos dėl viešųjų geležinkelių transporto paslaugų sutarčių sudarymo, aiškinamos šiame komunikate. Kalbant apie šias nuostatas, šiame dokumente pateikti nurodymai turėtų būti laikomi galiojančiais tol, kol įsigalios bet kokie Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 pakeitimai.

2. KAIP KOMISIJA SUPRANTA REGLAMENTĄ (EB) Nr. 1370/2007

2.1. Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymo sritis

Šiame Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymo srities skyriuje pateikiami aiškinamieji nurodymai dėl šio reglamento ir toliau išvardytų direktyvų sąryšio: Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/24/ES dėl viešųjų pirkimų, kuria panaikinama Direktyva 2004/18/EB ⁽²⁾ (toliau – Direktyva 2014/24/ES), Direktyvos 2014/25/ES dėl subjektų, vykdančių veiklą vandens, energetikos, transporto ir pašto paslaugų sektoriuose, vykdomų pirkimų, kuria panaikinama Direktyva 2004/17/EB ⁽³⁾ (Direktyva 2014/25/ES) ir Direktyvos 2014/23/ES dėl koncesijos sutarčių suteikimo ⁽⁴⁾ (toliau – Direktyva 2014/23/ES). Šiame skyriuje taip pat paaiškinamos reglamento taikymo vidaus vandenims ir nacionaliniams jūrų vandenims taisyklės, taip pat paaiškinamas reglamento taikymas krovinio transporto sutartims iki 2012 m. gruodžio 2 d.

2.1.1. 1 straipsnio 3 dalis ir 5 straipsnio 1 dalis. Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 ir viešųjų pirkimų ir koncesijų direktyvų sąryšis

Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 nustatoma, kaip sudaromos viešųjų paslaugų sutartys, apibrėžtos 2 straipsnio i punkte, viešojo keleivinio kelių ir geležinkelių transporto srityje. Tačiau šios viešųjų paslaugų sutartys taip pat gali priklausyti viešųjų pirkimų direktyvų (Direktyvos 2014/24/ES ir Direktyvos 2014/25/ES) taikymo sritims. Kadangi Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 minimos direktyvos (Direktyva 2004/17/EB ir Direktyva 2004/18/EB) buvo panaikintos ir pakeistos pirmiau minėtomis direktyvomis, Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 pateikiamos nuorodos turėtų būti suprantamos kaip nuorodos į naujasias direktyvas.

1 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007 netaikomas viešosioms darbų koncesijoms, kaip apibrėžta Direktyvos 2004/17/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte ar Direktyvos 2004/18/EB 1 straipsnio 3 dalyje. Įsigaliojus Direktyvai 2014/23/ES dėl koncesijos sutarčių suteikimo, terminas „darbų koncesija“ apibrėžiamas šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalies a punkte. Todėl keleivinio geležinkelių ir kitų bėginių transporto rūšių bei kelių transporto viešųjų paslaugų darbų koncesijos yra reglamentuojamos tik Direktyva 2014/23/ES.

Kalbant apie Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 ir viešųjų pirkimų direktyvų bei Direktyvos 2014/23/ES sąryšį svarbu atskirti paslaugų sutartis ir paslaugų koncesijas.

Direktyvos 2014/25/ES 2 straipsnio 1, 2 ir 5 punktuose paslaugų pirkimo sutartys apibrėžiamos kaip atlygintinos sutartys, kurios raštu sudaromos tarp vieno ar daugiau perkančiųjų subjektų ir vieno ar daugiau ekonominės veiklos vykdytojų, kurių objektas – paslaugų teikimas. Kai sutartis sudaro perkančiosios organizacijos, kaip apibrėžta Direktyvos 2014/24/ES 2 straipsnio 1 dalies 1 punkte, laikoma, kad tai yra viešojo paslaugų pirkimo sutartys pagal Direktyvos 2014/24/ES 2 straipsnio 1 dalies 6 ir 9 punktus.

⁽¹⁾ Europos Parlamento ir tarybos reglamento, kuriuo dėl šalių keleivinio geležinkelių transporto paslaugų rinkų atvėrimo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007, pasiūlymas, COM/2013/028 final.

⁽²⁾ OL L 94, 2014 3 28, p. 65.

⁽³⁾ OL L 94, 2014 3 28, p. 243.

⁽⁴⁾ OL L 94, 2014 3 28, p. 1.

Direktyvos 2014/23/ES dėl koncesijos sutarčių skyrimo 5 straipsnio 1 dalies b punkte paslaugų koncesija apibrėžiama kaip „raštu sudaryta piniginės naudos sutartis, kurios pagrindu viena ar daugiau perkančiųjų organizacijų ar perkančiųjų subjektų paveda teikti ir valdyti paslaugas (išskyrus a punkte nurodytų darbų vykdymą) vienam arba daugiau ekonominės veiklos vykdytojui, kai atlygį pagal ją sudaro tik teisė eksploatuoti paslaugas, kurios yra sutarties dalykas, arba ta teisė kartu su mokėjimu“. Toliau 5 straipsnio 1 dalyje nurodoma, kad „suteikiant darbų arba paslaugų koncesiją koncesininkui perduodama veiklos rizika, susijusi su tų darbų arba paslaugų naudojimu, apimanti paklausos ar pasiūlos riziką arba abiejų šių rūšių riziką. Laikoma, kad koncesininkas prisiima veiklos riziką, kai įprastomis veiklos sąlygomis nesuteikiama garantijų, kad bus atgautos vykdant darbus ar teikiant paslaugas, kurie yra koncesijos dalykas, įdėtos investicijos ar patirtos išlaidos. Koncesininkui perduota rizikos dalis turi apimti realią atvirumo rinkos pokyčiams riziką, kaip antai, kad bet koks nuostolis, kurį gali patirti koncesininkas, nebūtų tik nominalus ar nedidelis“.

Šis (viešųjų) paslaugų ir koncesijų skirtumas yra svarbus, nes pagal Direktyvos 2014/23/ES 10 straipsnio 3 dalį ši direktyva netaikoma koncesijoms, susijusioms su keleivinio transporto viešosiomis paslaugomis, kaip apibrėžta Reglamente (EB) Nr. 1370/2007. Keleivinio transporto viešųjų paslaugų koncesijų skyrimas yra reglamentuojamas tik Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007.

Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 5 straipsnio 1 dalyje patikslinama, kad (viešųjų) paslaugų sutarčių dėl autobusų ar tramvajų transporto paslaugų sudarymas yra reglamentuojamas direktyvomis 2004/17/EB ⁽¹⁾ ir 2004/18/EB ⁽²⁾, jei tokios sutartys nėra paslaugų koncesijos. Taigi (viešųjų) paslaugų sutarčių dėl autobusų ar tramvajų transporto paslaugų sudarymas yra reglamentuojamas tik direktyvomis 2014/24/ES ir 2014/25/ES.

(Viešųjų) paslaugų sutarčių dėl geležinkelių ir metro transporto paslaugų sudarymas yra reglamentuojamas Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007 ir neįtraukiamas į Direktyvos 2014/24/ES taikymo sritį pagal 27 konstatuojamąją dalį ir 10 straipsnio 1 punktą ir į Direktyvos 2014/25/ES taikymo sritį pagal 35 konstatuojamąją dalį ir 21 straipsnio g punktą.

Lentelė

Sutarčių sudarymui taikomo teisinio pagrindo santrauka pagal sutartinio įsipareigojimo tipą ir pagal transporto rūšį

Keleivinio transporto viešosios paslaugos	(Viešųjų) paslaugų sutartys, kaip apibrėžta direktyvose 2014/24/ES ir 2014/25/ES	Paslaugų koncesijos, kaip apibrėžta Direktyvoje 2014/23/ES
Autobusai ir tramvajai	Direktyvos 2014/24/ES ir 2014/25/ES	Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007
Geležinkeliai ir metro	Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007	Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007

2.1.2. 1 straipsnio 2 dalis. Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymas vidaus vandenims ir nacionaliniams jūrų vandenims

Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 1 straipsnio 2 dalyje nustatoma, kad reglamentas taikomas nacionalinėms ir tarptautinėms keleivinio geležinkelių bei kitų bėginių transporto rūšių ir kelių transporto viešosioms paslaugoms ir kad valstybės narės gali taikyti šį reglamentą viešajam keleiviniam vidaus vandenų transportui. Kad būtų užtikrintas teisinis tikrumas, valstybės narės turėtų nuspręsti taikyti Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 viešajam keleiviniam vidaus vandenų transportui, skaidriai priimdamos teisiškai privalomą teisės aktą. Taikyti Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 keleivinio vidaus vandenų transporto paslaugoms gali būti ypač naudinga, kai šios paslaugos yra įtrauktos į platesnį miesto, priemiestinio ar regioninio viešojo keleivinio transporto tinklą.

⁽¹⁾ Panaikinta ir pakeista Direktyva/25/ES.

⁽²⁾ Panaikinta ir pakeista Direktyva/24/ES.

Jeigu nusprendžiama Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 keleivinio vidaus vandenų transporto paslaugoms netaikyti, šios paslaugos bus tiesiogiai reglamentuojamos Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 93 straipsniu. Tam tikri keleivinio vidaus vandenų transporto aspektai yra taip pat reglamentuojami 1991 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 3921/91, nustatančiu sąlygas, pagal kurias vežėjai nerezidentai gali vežti krovinius arba keleivius valstybės narės vidaus vandens keliais ⁽¹⁾, ir 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1356/96 dėl bendrųjų taisyklių, taikytinų prekių ar keleivių vežimui vidaus vandenų keliais tarp valstybių narių, siekiant užtikrinti laisvę teikti tokias transporto paslaugas ⁽²⁾.

1 straipsnio 2 dalyje taip pat nustatyta, kad valstybės narės gali taikyti Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 nacionalinių jūrų vandenų transporto paslaugoms tik tuomet, jeigu nepažeidžiamas 1992 m. gruodžio 7 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3577/92, taikantis laisvės teikti paslaugas principą jūrų transportui valstybėse narėse (jūrų kabotažas) ⁽³⁾. Kai kurios pagrindinės pastarojo reglamento nuostatos ne visiškai atitinka Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 nuostatas (kaip antai nuostatos dėl jo taikymo krovininiam transportui, sutarčių trukmės, išimtinių teisių ir tiesiogiai sudaromų nedidelės apimtys sutarčių ribinių verčių). Taikant Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 nacionaliniams jūrų vandenims kyla kai kurių sunkumų. Komisija pateikia rekomendacijų dėl Reglamento (EEB) Nr. 3577/92 komunikate ⁽⁴⁾, kuriame atkreipiamas dėmesys į šiuos sunkumus.

2.1.3. 10 straipsnio 1 dalis. Reglamento (EEB) Nr. 1191/69 taikymas krovininio transporto sutartims iki 2012 m. gruodžio 2 d.

Anksčiau kai kurioms specifinėms krovininio geležinkelių transporto paslaugoms galėjo būti taikomi su viešąja paslauga susiję išpareigojimai, reglamentuojami 1969 m. birželio 26 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 1191/69 dėl valstybių narių veiksmų, susijusių išpareigojimais, neatskiriama nuo viešosios paslaugos geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto srityje sąvokos ⁽⁵⁾. Tačiau Reglamentas (EB) Nr. 1370/2007, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EEB) Nr. 1191/69, netaikomas krovininio transporto paslaugoms. Kad būtų laipsniškai panaikinta kompensacija, kurios Komisija neleidžia mokėti remdamasi SESV 93, 107 ir 108 straipsniais, Reglamento (EB) Nr. 1370/007 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Reglamentas (EEB) Nr. 1191/69 trejus metus nuo Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 įsigaliojimo, t. y. iki 2012 m. gruodžio 2 d., toliau taikomas krovininių vežimo paslaugoms. Krovininio transporto paslaugos gali būti pripažintos bendrus ekonominius interesus tenkinančiomis paslaugomis tik tuomet, kai atitinkama valstybė narė nustato, kad palyginti su komercinėmis krovininio transporto paslaugomis, jos turi specialių ypatybių ⁽⁶⁾. Jeigu valstybė narė nori ir toliau taikyti valstybės pagalbos schemas krovininio geležinkelių transporto paslaugoms, kurios neatitinka specialių sąlygų, nustatytų *Altmark* sprendime ⁽⁷⁾, apie šias schemas jos turi pranešti Komisijai, kad Komisija galėtų jas iš anksto patvirtinti. Šios schemas vertinamos tiesiogiai pagal SESV 93 straipsnį. Jeigu Komisijai apie šias schemas iš anksto nepranešta, jos bus laikomos nauja neteisėta pagalba, kadangi nebe-galios atleidimas nuo įpareigojimo pranešti apie valstybės pagalbą.

2.2. Su viešąja paslauga susijusių išpareigojimų apibrėžtis ir viešųjų paslaugų sutarčių bendrosios taisyklės ir (arba) turinys

Šiame skyriuje pateikiami aiškinamieji nurodymai dėl viešųjų paslaugų sutarčių esminių požymių ir dėl pagrindinių bendrųjų taisyklių ypatybių, taip pat kaip kompetentingos institucijos apibrėžia su viešąja paslauga susijusių išpareigojimų pobūdį ir apimtį, taip pat dėl išimtinių teisių taikant Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007. Be to, jame aptariamose sąlygos, pagal kurias gali būti pratęsta viešųjų paslaugų sutarčių trukmė, taip pat sutartinių išpareigojimų perdavimo tretiesiems asmenims, įskaitant vidaus operatorius, sąlygos.

⁽¹⁾ OL L 373, 1991 12 31, p. 1.

⁽²⁾ OL L 175, 1996 7 13, p. 7.

⁽³⁾ OL L 364, 1992 12 12, p. 7.

⁽⁴⁾ Komisijos komunikatas dėl Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3577/92, taikančio laisvės teikti paslaugas principą jūrų transportui valstybėse narėse (jūrų kabotažas), aiškinimo (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽⁵⁾ OL L 156, 1969 6 28, p. 1.

⁽⁶⁾ 1991 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Merci Convenzional Porto di Genova SpA/Siderurgica Gabrielli SpA*, C-179/90, Rink. p. I-5889, 27 punktas. 1997 m. liepos 17 d. Sprendimo *GT-Link A/S/De Danske Statsbaner (DSB)*, C-242/95, Rink. p. I-4449, 53 punktas. 1998 m. birželio 18 d. Sprendimo *Corsica Ferries France SA/Gruppo Antichi Ormeggiatori del Porto di Genova Coop, arl ir kiti*, C-266/96, Rink. p. I-3949, 45 punktas.

⁽⁷⁾ 2003 m. liepos 24 d. Sprendimas *Altmark Trans GmbH ir Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, ir *Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht*, C-280/00, Rink. p. I-7747.

2.2.1. 2 straipsnio i punktas. Esminiai viešųjų paslaugų sutarties požymiai

Pagal 2 straipsnio i punktą viešųjų paslaugų sutartis – „vienas ar keli teisiškai privalomi dokumentai, kuriais patvirtinamas kompetentingos institucijos ir viešųjų paslaugų operatoriaus susitarimas dėl viešojo keleivinio transporto paslaugų, kurioms taikomi viešųjų paslaugų įsipareigojimai, valdymo ir teikimo patikėjimo tam viešųjų paslaugų operatoriui“. Sutartis taip pat gali būti kompetentingos institucijos priimtas sprendimas, atskiros teisės arba norminio akto forma, arba kuriame būtų nustatytos sąlygos, pagal kurias paslaugą teikia pati kompetentinga institucija arba suteikia teisę teikti šias paslaugas vidaus operatoriui. Todėl sąvoka „viešųjų paslaugų sutartis“, kaip apibrėžta Reglamente (EB) Nr. 1370/2007, taip pat apima viešųjų paslaugų koncesijas.

Atsižvelgiant į skirtingą teisinę tvarką ir tradicijas valstybėse narėse, Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 pateikta viešųjų paslaugų sutarties apibrėžtis yra labai plati ir apima įvairius teisiškai privalomus dokumentus. Taip užtikrinama, kad į šio reglamento taikymo sritį būtų įtraukta bet kokia teisinė padėtis, net jei kompetentingos institucijos ir operatoriaus santykiai nėra oficialiai ir griežtai įteisinti sutartimi pačia griežčiausia šio termino reikšme. Dėl šios priežasties į apibrėžtį taip pat įtrauktos viešųjų paslaugų sutartys, kurias sudaro atskiros teisės arba norminio akto formos sprendimas. Viešųjų paslaugų sutartis taip pat gali būti bendro pobūdžio teisės aktas, kuriuo operatoriui nurodoma teikti paslaugas, kartu su administraciniu aktu, kuriame išsamiai išdėstomi teikiamos paslaugos reikalavimai, bei taikomos kompensacijos apskaičiavimo metodas. Apibrėžtis taip pat apima kompetentingos institucijos priimtus sprendimus, kuriuose išdėstomos sąlygos, pagal kurias paslaugas teikia pati institucija arba suteikia teisę teikti šias paslaugas vidaus operatoriui.

2.2.2. 2 straipsnio l punktas. Bendrųjų taisyklių ypatybės ir nustatymo procesas

Bendrosios taisyklės apibrėžtos 2 straipsnio 1 punkte kaip priemonės, taikomos „nediskriminuojant [...] visoms tos pačios rūšies keleivinio transporto viešosioms paslaugoms tam tikroje geografinėje teritorijoje, už kurią yra atsakinga kompetentinga institucija“. Taigi bendrosios taisyklės yra priemonės, kurios taikomos vienai arba kelioms kelių arba geležinkelių transporto viešųjų paslaugų rūšims ir kurias viešųjų paslaugų operatoriams nediskriminuodamos vienašališkai gali nustatyti valdžios institucijos arba kurios gali būti įtrauktos į kompetentingos institucijos ir viešųjų paslaugų operatoriaus sudarytas sutartis. Priemonė yra taikoma tik geografinėje teritorijoje, už kurią atsakinga kompetentinga institucija, tačiau nebūtinai visoje geografinėje teritorijoje. Regioninis arba nacionalinis įstatymas, taikomas visiems esamiems arba potencialiems transporto operatoriams tame regione arba valstybėje narėje, taip pat yra bendroji taisyklė. Todėl paprastai dėl šios taisyklės su atskirais viešųjų paslaugų operatoriais nesiderama. Netgi jei bendroji taisyklė nustatoma vienašališkai, neatmetama galimybė prieš nustatant bendrąją taisyklę skaidriai ir nediskriminuojant pasikonsultuoti su viešųjų paslaugų operatoriais.

2.2.3. 3 straipsnio 2 ir 3 dalys. Bendrųjų taisyklių nustatymas viešųjų paslaugų sutartims ir į viešųjų paslaugų sutartį neįtrauktai sritčiai. Bendrųjų taisyklių taikymo sritis

Reglamento (EB) Nr. 1370/0007 17 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad „kompetentingos institucijos gali nustatyti socialinius ir kokybės kriterijus, kuriais būtų siekiama išlaikyti ir sugriežtinti viešųjų paslaugų įsipareigojimų kokybės standartus, pavyzdžiui, susijusius su būtiniausiomis darbo sąlygomis, keleivių teisėmis, ribotos judėsenos asmenų poreikiais, aplinkos apsauga, keleivių ir darbuotojų saugumu, taip pat įsipareigojimais pagal kolektyvinius susitarimus ir kitas taisykles bei susitarimus dėl darbo vietos ir socialinės apsaugos paslaugos teikimo vietoje. Siekiant užtikrinti skaidrias ir vienodas sąlygas operatorių konkurencijai ir išvengti socialinio dempingo pavojaus, kompetentingos institucijos gali nustatyti konkrečius socialinius ir paslaugų kokybės reikalavimus.“

Valstybės narės ir (arba) kompetentingos institucijos gali organizuoti viešąjį transportą remdamosi bendrosiomis taisyklėmis, pavyzdžiui, įstatymais, potvarkiais ar reguliavimo priemonėmis. Tačiau kai į šias bendrąsias taisykles įtraukiama kompensacija arba išimtinė teisė, taikomas papildomas įsipareigojimas sudaryti viešųjų paslaugų sutartį pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 3 straipsnio 1 dalį. Šis įsipareigojimas netaikomas, kai bendrosiomis taisyklėmis nustatomi maksimalūs tarifai visiems keleiviams arba tam tikroms keleivių kategorijoms pagal šio reglamento 3 straipsnio 2 dalį. Šiuo atveju įsipareigojimo sudaryti viešųjų paslaugų sutartį nėra, o kompensacijos mechanizmas gali būti nustatytas pagal nediskriminavimo principu pagrįstą bendrai taikomą pagrindą.

Kompetentinga institucija gali nuspręsti taikyti bendrąsias taisykles, kad pagal nacionalinę teisę nustatytų socialinius ar kokybės reikalavimus. Jeigu pagal bendrąsias taisykles numatyta kompensacija arba jeigu kompetentinga institucija mano, kad kompensacija reikalinga norint įgyvendinti bendrąsias taisykles, pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 4 ir 6 straipsnius ir pagal jo priedą taip pat turi būti sudaryta viešųjų paslaugų sutartis arba viešųjų paslaugų sutartys, kuriose būtų nustatyti išipareigojimai ir kompensacijos už grynąjį finansinį rezultatą parametrai.

2.2.4. 3 straipsnio 3 dalis. *Pranešimas pagal Sąjungos valstybės pagalbos taisykles apie į Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymo sritį neįtrauktas bendrąsias taisykles dėl didžiausių tarifų, taikomų moksleivių, studentų, praktikantų ir ribotos judėsenos asmenų vežimui*

3 straipsnio 3 dalyje valstybėms narėms leidžiama į Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymo sritį neįtraukti bendrųjų taisyklių dėl finansinių kompensacijų už su viešąja paslauga susijusius išipareigojimus, kuriais nustatomi didžiausi tarifai, taikomi moksleivių, studentų, praktikantų ir ribotos judėsenos asmenų vežimui. Jeigu valstybė narė pasinaudoja šiuo leidimu, nacionalinės institucijos kompensacijos nuostatas turi vertinti pagal Sutarties taisykles, visų pirma susijusias su valstybės pagalba. Jeigu taikant tokias bendrąsias taisykles teikiama valstybės pagalba, pagal SESV 108 straipsnį apie šias taisykles valstybė narė turi pranešti Komisijai.

2.2.5. 2 straipsnio e punktas ir 4 straipsnio 1 dalis. *Kaip kompetentingos institucijos apibrėžia su viešąja paslauga susijusių išipareigojimų pobūdį ir apimtį ir viešųjų paslaugų sutarčių taikymo sritį*

SESV 14 straipsnyje ir prie SESV pridėtame protokole Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų nustatyti bendrieji principai, pagal kuriuos valstybės narės apibrėžia ir teikia bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas. SESV 14 straipsnyje nustatyta, kad „Sąjunga ir valstybės narės pagal savo atitinkamus įgaliojimus ir Sutarčių taikymo sritį rūpinasi, kad tokios (bendrus ekonominius interesus tenkinančios) paslaugos būtų pagrįstos principais ir sąlygomis, ypač ekonominėmis ir finansinėmis, kurios leistų joms atlikti savo užduotis“. Pagal prie SESV pridėtą protokolą Nr. 26 nacionalinės, regioninės ir vietos valdžios institucijos atlieka svarbų vaidmenį ir turi didelę veiksmų laisvę teikiant, pavedant teikti ar organizuojant kuo labiau vartotojų poreikius atitinkančias bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas. Bendra Europos Sąjungos vertė yra ta, kad teikiant bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas siekiama užtikrinti aukštą kokybę, saugą ir tinkamą kainą, lygias galimybes ir visuotinio prieinamumo bei vartotojų teisių propagavimą. Valstybių narių galimybės teikti, pavesti teikti ir organizuoti bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas viešojo keleivinio geležinkelio ir kelių transporto srityje yra reglamentuojamos Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007. Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 1 straipsnyje nustatyta, kad jo tikslas „nustatyti, kaip kompetentingos institucijos, laikydamosi (Sąjungos) teisės nuostatų, gali veikti viešojo keleivinio transporto srityje, siekdamos užtikrinti bendrus ekonominius interesus tenkinančių paslaugų teikimą, kad tų paslaugų būtų daugiau, jos būtų saugesnės, kokybiškesnės ir pigesnės nei jas teikiant įprastinėmis rinkos sąlygomis“. Kaip minima Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 2 straipsnio e punkte, su viešąja paslauga susijęs išipareigojimas yra reikalavimas užtikrinti visuotinės svarbos interesus tenkinančių viešojo keleivinio transporto paslaugų teikimą, kurio, atsižvelgdamas į savo komercinius interesus, operatorius neprisiimtų arba neprisiimtų tokiu mastu ar tokiomis pačiomis sąlygomis negaudamas atlygio ⁽¹⁾. Kalbant apie Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 3 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą sutarčių sudarymą, abi sutarties šalys gali tikėtis, kad bus gerbiamos jų teisės, ir privalo vykdyti savo sutartinius išipareigojimus.

Paprastai, bet neišimtinai, su viešąja paslauga susiję išipareigojimai gali būti susiję su konkrečiais reikalavimais, taikomais viešosios paslaugos operatoriui, pavyzdžiui, dėl paslaugos dažnumo, paslaugos kokybės, paslaugos teikimo visų pirma mažose tarpinėse stotyse, nors jos ir neturi komercinio patrauklumo, taip pat dėl ankstyvų ir vėlyvų traukinių reisų. Kaip paaiškinantį pavyzdį Komisija pateikia savo nuomonę, kad paslaugos, vadinamos viešosiomis paslaugomis, turi būti teikiamos piliečiams arba turi būti svarbios visai visuomenei. Kompetentingos institucijos, atsižvelgdamos į bendruosius Sutarties principus, apibrėžia su viešąja paslauga susijusių išipareigojimų pobūdį ir taikymo sritį. Kad būtų pasiekti šio reglamento tikslai, t. y. užtikrintos saugios, ekonomiškai efektyvios ir aukštos kokybės keleivinio transporto paslaugos, kompetentingos institucijos turi siekti, kad šių paslaugų teikimas išliktų ekonomiškai ir finansiškai tvarus. Kalbant apie Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 3 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą sutarčių sudarymą, abi sutarties šalys gali tikėtis, kad bus gerbiamos jų teisės, ir privalo vykdyti savo sutartinius išipareigojimus. Į šias teises ir išipareigojimus įtraukiamos finansinės teisės ir išipareigojimai. Viešųjų paslaugų sutarčių geografinė aprėptis turėtų būti tokia, kad kompetentingos institucijos galėtų optimizuoti viešųjų transporto paslaugų, už kurias jos yra atsakingos, ekonomiką, įskaitant, jei reikia, vietos, regioninio ir subnacionalinio tinklo poveikį.

⁽¹⁾ Toks požiūris atitinka Komisijos bendrąjį požiūrį į bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas kituose sektoriuose. Žr. visų pirma Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugų teikimą 48 punktą (OL C 8, 2012 1 11, p. 4).

Naudojantis tinklo poveikiu galima teikti ekonomiškai efektyvias viešojo transporto paslaugas, nes vyksta sąnaudas padengiančių paslaugų ir sąnaudų nepadengiančių paslaugų tarpusavio finansavimas. Todėl valdžios institucijos savo ruožtu galėtų pasiekti nustatytus transporto politikos tikslus ir prirėkus užtikrinti veiksmingos, sąžiningos konkurencijos sąlygas tinkle, visų pirma teikiant greitųjų traukinių paslaugas.

2.2.6. 2 straipsnio f punktas ir 3 straipsnio 1 dalis. Kaip turėtų būti apibrėžtas išimtinių teisių pobūdis ir apimtis, kad būtų užtikrinta atitiktis Sąjungos teisės aktams

Remiantis 3 straipsnio 1 dalimi, jei kompetentinga institucija nusprendžia operatoriui už su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymą suteikti išimtinę teisę ir (arba) mokėti kompensaciją, ji tai daro pagal viešųjų paslaugų sutartį. 2 straipsnio f punkte išimtinė teisė apibrėžiama kaip „teisė, suteikianti galimybę viešųjų paslaugų operatoriui teikti tam tikras keleivinio transporto viešąsias paslaugas tam tikru maršrutu, tam tikrame tinkle arba zonoje, nedalyvaujant jokiai kitai tokiam operatoriui“. Ši teisė gali būti nustatyta teisėkūros, reglamentavimo arba administraciniu dokumentu. Labai dažnai viešųjų paslaugų sutartyje išsamiai nurodomos naudojimosi išimtinė teise sąlygos, visų pirma geografinė aprėptis ir išimtinės teisės naudojimo trukmė. Taikant išimtinę teisę įmonė apsaugoma nuo konkurencijos su kitais operatoriais konkrečioje rinkoje, nes tokios pačios paslaugos negali teikti jokia kita įmonė. Tačiau valstybės narės, taikydamos teisines taisykles arba administracinę praktiką, gali suteikti tam tikrų teisių, kurios nors nėra išskirtinės, vis dėlto *de facto* užkertą kelią kitoms įmonėms dalyvauti rinkoje. Pavyzdžiui, administracinė tvarka, pagal kurią leidimas teikti viešojo transporto paslaugas išduodamas tik jei laikomasi tokių kriterijų kaip pageidautina tokių paslaugų apimtis ir kokybė, gali turėti praktinį poveikį ir apriboti rinkoje veikiančių operatorių skaičių. Komisijos nuomone, pastarąjį atvejį apima Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 naudojama išimtinių teisių sąvoka.

Kad būtų užtikrintas sklandus viešojo transporto paslaugų vidaus rinkos veikimas, kompetentingos institucijos turėtų tiksliai apibrėžti išimtinę teisę kaip teises, kurias naudojant neperžengiama būtinoji riba, kad būtų užtikrinta reikiama susijusių paslaugų ekonominė apsauga, paliekant galimybių, jei įmanoma, teikti kitos rūšies paslaugas. Šiomis aplinkybėmis Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 8 konstatuojamoje dalyje nustatyta, kad „keleivinio transporto rinkų, kuriose buvo panaikintas reguliavimas ir kuriose nesuteikiamos išimtinės teisės, ypatumai ir veikimo pobūdis, jei jie atitinka Sutarties reikalavimus, turėtų išlikti tokie patys“. Tačiau Komisija norėtų atkreipti dėmesį, kad net panaikinus reguliavimą, sutartinių įsipareigojimų skatinti autobusų transporto prieinamumą tam tikriems gyventojų segmentams įvedimas laikomas viešųjų paslaugų įsipareigojimu. Šis įsipareigojimas reglamentuojamas Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007 ⁽¹⁾.

Jeigu taikomos visos Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taikymo sąlygos, įskaitant sąlygą, pagal kurią viešojo transporto operatorius naudojami išimtinė teise, viešųjų paslaugų sutartis, kurią reikia sudaryti, gali būti sudaroma tiesiogiai, pavyzdžiui, tais atvejais, kai sutarties vertė yra maža, arba jei paslaugą teikianti įmonė yra maža arba vidutinė, jei laikomasi 5 straipsnio 4 dalies sąlygos.

2.2.7. 4 straipsnio 4 dalis. Sąlygos, pagal kurias viešųjų paslaugų sutarties trukmė gali būti pratęsta 50 %

4 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad viešųjų paslaugų sutarties trukmė „tarp miestinių bei miesto autobusų paslaugų atveju neviršija dešimties, o keleivinio geležinkelio ir kitų bėginių transporto rūšių transporto paslaugų atveju – 15 metų“. 4 straipsnio 4 dalyje leidžiama prirėkus pratęsti viešųjų paslaugų sutarties

⁽¹⁾ Žr. Komisijos sprendimą Nr. 588/2002. Jungtinė Karalystė, BSO. Tolimojo susisiekimo autobusų paslaugoms skirta dotacija.

trukmę 50 %, atsižvelgiant į turto nuvertėjimo sąlygas. Pratęsti trukmę galima, jei viešųjų paslaugų operatorius parūpina turto, kuris yra reikšmingas, palyginti su bendru turtu, ir kurio reikia viešųjų paslaugų sutartyje numatytoms keleivinio transporto paslaugoms teikti ir kuris yra daugiausia susijęs su sutartyje numatytomis keleivinio transporto paslaugomis.

Šių dviejų sąlygų aiškinimas priklauso nuo konkrečių kiekvieno atvejo aplinkybių. Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 15 konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, kad „sudarius ilgalaikes sutartis, rinka gali tapti uždara ilgiau nei būtina, taip sumažinant teigiamą konkurencinio spaudimo poveikį. Siekiant kuo labiau sumažinti konkurencijos iškraipymus tuo pat metu apsaugant paslaugų kokybę, viešųjų paslaugų sutarčių trukmė turėtų būti ribojama.“ Be to, jei sutarčių trukmė yra labai ilga, sunku teisingai paskirstyti riziką operatoriui ir valdžios institucijai, nes atsiranda vis daugiau netikrumo. Kita vertus, 15 konstatuojamojoje dalyje paaiškinama, „kad reikia numatyti galimybę ne daugiau kaip pusei jų pirminės trukmės viešųjų paslaugų sutartis pratęsti tais atvejais, kai viešųjų paslaugų operatorius privalo investuoti į turtą, kurio amortizacijos laikotarpis ypač ilgas, ir – atsižvelgiant į jų konkrečius ypatumus bei apribojimus – atokiausių regionų, nurodytų Sutarties 299 straipsnyje, atveju“.

Todėl sprendimas pratęsti viešųjų paslaugų sutarties trukmę 50 % turėtų būti svarstomas šiais aspektais: viešųjų paslaugų sutartimi operatorius turi būti įpareigotas investuoti į turtą, pavyzdžiui, į riedmenis, techninės priežiūros priemonės arba į infrastruktūrą, kurių nusidėvėjimo laikotarpis yra išskirtinai ilgas.

Paprastai kompetentinga institucija nuspręs pratęsti sutarties trukmę prieš sudarydama naują sutartį. Jeigu dėl trukmės pratęsimo reikia nuspręsti sutarčiai nepasibaigus, nes numatytos investicijos į riedmenis daromos ne sutarties pradžioje, o, pavyzdžiui, dėl techninių priežasčių, vėlesniame etape, tokia galimybė yra aiškiai nurodoma konkurso dokumentuose, o į tokį pasirinkimą atitinkamai atsižvelgiama kompensacijos sąlygose. Bet kokių atveju, bendra sutarties trukmė negali viršyti 50 % 4 straipsnio 4 dalyje nustatytos trukmės.

2.2.8. 4 straipsnio 5 dalis. Kompetentingų institucijų pasirinkimo galimybės, jei jų manymu, reikėtų imtis priemonių personalui apsaugoti operatoriaus pasikeitimo atveju

4 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad „nepažeisdamos nacionalinės ir Bendrijos teisės, įskaitant socialinių partnerių kolektyvines sutartis, kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad pasirinktas viešųjų paslaugų operatorius anksčiau paslaugoms teikti įdarbintiems darbuotojams suteiktų teises, kurias jie būtų turėję, jei būtų buvęs atliktas perdavimas, kaip apibrėžta 2001 m. gegužės 12 d. Tarybos direktyvoje 2001/23/EB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo (1). Kai kompetentingos institucijos reikalauja, kad viešųjų paslaugų operatoriai atitiktų tam tikrus socialinius standartus, konkurso dokumentuose ir viešųjų paslaugų sutartyse pateikiamas atitinkamų darbuotojų sąrašas ir skaidri išsami informacija apie jų sutartines teises bei sąlygas, kuriomis darbuotojai laikomi susiję su paslaugomis.“

Laikydamosi subsidarumo principo ir kaip nustatyta 16 ir 17 konstatuojamose dalyse, kompetentingos institucijos tais atvejais, kai keičiasi operatorius, personalo apsaugos srityje iš esmės turi toliau išvardytas pasirinkimo galimybes.

- i) Nesiimti jokių konkrečių veiksmų. Šiuo atveju darbuotojų teisės, kaip antai personalo perdavimo teisės, gali būti suteiktos tik jei laikomasi Direktyvos 2001/23/EB taikymo sąlygų, kai perkeliamas svarbus materialus turtas, pavyzdžiui, riedmenys (2).

(1) OL L 82, 2001 3 22, p. 16.

(2) Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktiką Direktyva 2001/23/EB taikoma įmonės, kuri perima darbus laimėjusi konkursą viešosios paslaugos sutarčiai sudaryti, perdavimui. Direktyva taikoma materialiu turtu pagrįstos veiklos, kaip antai autobusų arba geležinkelių transportas, sektoriuose, jeigu perduodamas svarbus materialus turtas. Perdavimui, kaip apibrėžta Direktyvoje 2001/23/EB, neužkerta kelio tai, kad materialaus turto, kurį anksčiau naudojo perdavėjas ir kurį perima perėmėjas, nuosavybė neperduodama, pavyzdžiui, tuo atveju, kai naujoji sutarties šalis perima materialų turtą, kuris nepriklausė ankstesniam operatoriui, bet kurį parūpino sutartį sudaranti šalis; žr. apie tai Komisijos memorandumą dėl darbuotojų teisių perdudant įmones: <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=707&langId=en&intPageId=208>

- ii) Reikalauti, kad anksčiau teikti paslaugas pasamdytas personalas būtų perduotas ir išlaikytų jam priklausančias teises nepriklausomai nuo to, ar Direktyva 2001/23/EB taikoma, jeigu atliekamas toks perdavimas, kaip apibrėžta Direktyvoje 2001/23/EB. Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 16 konstatuojamoje dalyje paaiškinama, kad „ši direktyva nekliaud valstybėms narėms garantuoti kitų darbuotojų teisių perdavimo sąlygų nei tos, kurioms taikoma Direktyva 2001/23/EB, ir tokiu būdu, prireikus, atsižvelgti į nacionaliniuose įstatymuose, kituose teisės aktuose ar kolektyvinėse sutartyse ar socialinių partnerių sudarytuose susitarimuose nustatytus socialinius standartus“.
- iii) Reikalauti, kad viešojo transporto operatorius laikytųsi tam tikrų socialinių standartų viso personalo, teikiančio viešojo transporto paslaugas, atžvilgiu „siekiant užtikrinti skaidrias ir vienodas sąlygas operatorių konkurencijai ir išvengti socialinio dempingo pavojaus“, kaip nustatyta Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 17 konstatuojamoje dalyje. Pavyzdžiui, šie standartai galėtų būti susiję su įmonės lygmens kolektyvinėmis sutartimis arba kolektyvinėmis sutartimis, sudarytomis tam tikros rinkos segmentui.
- iv) Taikyti ii ir iii pasirinkimo galimybių derinį.

Kad užtikrintų įdarbinimo sąlygų skaidrumą, kompetentingos institucijos yra įpareigos, jei jos reikalauja perduoti personalą arba nustatyti tam tikrus socialinius standartus, aiškiai ir išsamiai išdėstyti tuos įsipareigojimus konkurso dokumentuose ir viešųjų paslaugų sutartyse.

2.2.9. 5 straipsnio 2 dalies e punktas. Sutartinių įsipareigojimų perdavimo tretiesiems asmenims sąlygos sudarant viešųjų paslaugų sutartis su vidaus operatoriais

Tiesiogiai su vidaus operatoriumi sudarytų viešųjų paslaugų sutarčių sutartiniai įsipareigojimai tretiesiems asmenims gali būti perduoti laikantis griežtų sąlygų. Tokiu atveju pagal 5 straipsnio 2 dalies e punktą vidaus operatorius privalo pats teikti didžiąją keleivinio transporto viešųjų paslaugų dalį. Šia nuostata teisės akto leidėjas siekė išvengti padėties, kai kompetentingos institucijos kontroliuojamo vidaus operatoriaus sąvoka netektų prasmės, nes vidaus operatoriumi būtų leidžiama perduoti visas transporto paslaugas arba didžiąją jų dalį kitam subjektui. Todėl 5 straipsnio 2 dalies e punktu siekiama išvengti, kad būtų įkurti netikri vidaus operatoriai. Nuostata dėl vidaus operatoriaus teikiamų viešojo keleivinio transporto paslaugų yra 5 straipsnio 3 dalyje nustatyto principo išimtis, o pagal šį principą viešųjų paslaugų sutartis sudaroma „konkurso tvarka“. Pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 7 konstatuojamąją dalį „reguliuojamos operatorių konkurencijos įvedimas suteikia galimybę mažesne kaina gauti patrauklesnes ir naujoviškesnes paslaugas“. Neprieštaraujant atskirų atvejų analizei, būtų pagrįsta manyti, kad siekiant perduoti daugiau kaip trečdalią viešųjų keleivinio transporto paslaugų tretiesiems asmenims, reikėtų pateikti svarų pagrindimą, visų pirma atsižvelgiant į 5 straipsnio 2 dalies e punkto tikslus, kaip pirmiau paaiškinta. Paprastai šios transporto paslaugos įvertinamos pagal vertę. Bet kokiu atveju, vidaus operatorių sutartinių įsipareigojimų perdavimas tretiesiems asmenims turi būti atliekamas laikantis atitinkamų viešųjų pirkimų teisės aktų.

Galiausiai Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007 neužkertamas kelias viešųjų paslaugų sutartyje numatyti mažiausią transporto paslaugų, kurias operatorius perduoda vykdyti tretiesiems asmenims pagal viešųjų paslaugų sutartį, procentinę dalį pagal šių paslaugų vertę. Ši nuostata gali būti numatyta sutartyje, su sąlyga, kad būtų laikomasi šio reglamento nuostatų, ypač kuriomis nustatoma didžiausia viešųjų paslaugų sutartyje numatytų paslaugų, kurios gali būti perduotos tretiesiems asmenims, dalis.

2.3. Viešųjų paslaugų sutarčių sudarymas

Šiame skyriuje pateikiamos aiškinamosios rekomendacijos dėl kelių nuostatų, susijusių su viešųjų paslaugų sutarčių sudarymu. Į nurodymus įtraukiamos sąlygos, pagal kurias sutartys gali būti sudaromos tiesiogiai, taip pat viešųjų paslaugų sutarčių konkursų procedūriniai reikalavimai.

2.3.1. 5 straipsnio 2 dalies b punktas. Sąlygos, pagal kurias viešųjų paslaugų sutartis gali būti sudaroma tiesiogiai su vidaus operatoriumi

Pagal Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 vietos kompetentingoms institucijoms leidžiama pačioms teikti keleivinio geležinkelio ir kelių viešąsias transporto paslaugas arba viešųjų paslaugų sutartį sudaryti tiesiogiai su vidaus operatoriumi. Tačiau, jei pasirenkamas antrasis variantas, jos privalo laikytis 5 straipsnio 2 dalyje nustatytų griežtų taisyklių ir sąlygų. Komisija pažymi:

- i) 5 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad vietos kompetentinga institucija ar tokių institucijų grupė, teikianti integruotas viešojo keleivinio transporto paslaugas, gali sudaryti viešųjų paslaugų sutartį tiesiogiai su vidaus operatoriais. Tai reiškia, kad pagal tiesiogiai vietos kompetentingų institucijų grupės sudarytą sutartį keleivinio transporto viešosios paslaugos turi būti integruotos geografiniu, transporto ir tarifų požiūriu toje teritorijoje, už kurią yra atsakinga tokių institucijų grupė. Komisija taip pat mano, kad tokių paslaugų, už kurių teikimą atsako vietos kompetentinga institucija arba tokių institucijų grupė, geografinė aprėptis turėtų būti nustatyta taip, kad kaip įprasta, šios vietos paslaugos tenkintų miestų aglomeracijos ir (arba) kaimo vietovės poreikius;
- ii) bet koku atveju reikia laikytis 2 straipsnio j punkte ir 5 straipsnio 2 dalyje nustatytų taisyklių, pagal kurias vidaus operatorių turi kontroliuoti kompetentinga institucija. Vidaus operatorius turi būti „teisiškai atskirtas subjektas, kurį vietos kompetentinga institucija [...] kontroliuoja panašiai, kaip ji kontroliuoja savo padalinius“. 5 straipsnio 2 dalies a punkte numatyti kriterijai, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant, ar kompetentinga institucija veiksmingai kontroliuoja vidaus operatorių. Šie kriterijai yra „atstovavimo administraciniuose, valdymo ar priežiūros organuose mastas, su šiuo atstovavimu susijusios atitinkamos įstatų nuostatos, nuosavybė, faktinė įtaka ir kontrolė priimant strateginius sprendimus ir atskirus valdymo sprendimus.“ Vertinant kontrolę reikia remtis visais šiais kriterijais, jei būtina.
- Atsižvelgiant į nuosavybės kriterijų, Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 nereikalaujama, kad kompetentingoms institucijoms priklausytų 100 % vidaus operatoriaus kapitalo. Tai galėtų būti svarbu, pavyzdžiui, viešojo ir privačiojo sektoriaus partnerystės atveju. Todėl Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 vidaus operatorius (angl. *in-house*) traktuojamas plačiau, negu tokių operatorių savo praktikoje traktuoja Europos Sąjungos Teisingumo Teismas ⁽¹⁾. Tačiau ar kompetentinga institucija vykdo veiksmingą kontrolę, reikia patvirtinti pritaikius kitus kriterijus, kaip nurodyta 5 straipsnio 2 dalies a punkte;
- iii) kad būtų sumažinti konkurencijos iškraipymai, 5 straipsnio 2 dalies b punkte reikalaujama, kad vidaus operatoriai ir jų kontroliuojami subjektas ar subjektai transporto paslaugas teiktų geografiškai ribotoje teritorijoje, pavaldžioje vietos kompetentingai institucijai arba valdomai kartu su vietos kompetentinga institucija. Taigi šie operatoriai arba subjektai negali dalyvauti su viešųjų keleivinio transporto paslaugų teikimu susijusiuose konkursuose, kurie organizuojami kompetentingai institucijai nepavaldžioje teritorijoje. 5 straipsnio 2 dalies b punktas specialiai suformuluotas plačiąja prasme, kad būtų užkirstas kelias kurti įmonių struktūras, kurių tikslas – išvengti geografinio teritorijos apribojimo. Nedarant poveikio paslaugų teikimui linijose už teritorijos ribų, kaip minima v punkte, Komisija ypač griežtai vertins šios nuostatos taikymą geografiniam apribojimui, visų pirma, kai abu, t. y. vidaus operatorių ir transporto paslaugas teikiantį kitą subjektą, kontroliuoja vietos kompetentinga institucija;
- iv) pagal analogiją su viešųjų pirkimų ir koncesijų teismo praktika, pagal kurią numatyta, kad vidaus (*in-house*) operatoriaus veikla neturėtų būti orientuota į rinką ⁽²⁾, 5 straipsnio 2 dalies b punkto sąlyga, kad „vidaus operatorius [...] savo keleivinio transporto viešųjų paslaugų veiklą vykdys vietos kompetentingai institucijai pavaldžioje teritorijoje [...] ir nedalyvaus konkursuose dėl viešųjų keleivinio transporto paslaugų teikimo, organizuojamuose už vietos kompetentingai institucijai pavaldžios teritorijos ribų“, turėtų būti aiškinama taip: vidaus operatorius arba subjektas, kuriam įtaką daro vidaus operatorius, neturi teikti keleivinio transporto viešųjų paslaugų, įskaitant kaip trečioji sutartinius išipareigojimus perėmusi šalis, arba dalyvauti konkursuose kompetentingai institucijai nepavaldžioje teritorijoje Sąjungoje arba dėl galimo netiesioginio poveikio vidaus rinkai – bet kurioje pasaulio šalyje;
- v) 5 straipsnio 2 dalies b punktu vidaus operatoriams leidžiama eksploatuoti „veikloje naudojamas linijas ar kitus pagalbinius elementus, patenkančius į kaimyninei vietos kompetentingai institucijai pavaldžią teritoriją“. Šia nuostata numatoma suteikti šiek tiek lankstumo užtikrinant transportą kaimyniniuose regionuose. Todėl vidaus operatoriai iki tam tikros ribos gali teikti paslaugas ir už jų vietos kompetentingai institucijai pavaldžios teritorijos. Siekiant įvertinti, ar pagal viešųjų paslaugų sutartį teikiamos paslaugos atitinka šią nuostatą, turėtų būti taikomi šie kriterijai: ar teikiant šias paslaugas atitinkamai kompetentingai institucijai pavaldi teritorija sujungiama su kaimynine teritorija ir ar šios paslaugos yra ne pagrindinis pagal viešųjų paslaugų sutartį vykdomos viešojo transporto veiklos tikslas, bet papildomos

⁽¹⁾ 2008 m. lapkričio 13 d. Sprendimas *Coditel Brabant SA / Commune d'Uccle ir Région de Bruxelles-Capitale*, C-324/07, Rink. p. I-8457, 30 punktas.

⁽²⁾ Su vidaus (*in-house*) įmonėmis susijusioje teismo praktikoje nekalbama apie sąlygą, pagal kurią šioms įmonėms būtų draudžiama dalyvauti kompetentingai institucijai nepavaldžios teritorijos konkursuose. Tačiau teismo praktikoje aiškiai nustatoma, kad įmonei tapus orientuotai į rinką, sumažėja savivaldybės kontrolė (žr. 2005 m. spalio 13 d. Sprendimą *Parking Brixen GmbH/Gemeinde Brixen ir Stadtwerke Brixen* AG, C-458/03, Rink. p. I-08585).

paslaugos. Komisija įvertins, ar viešojo transporto veikla yra antrinio pobūdžio, lygindama jų transporto priemonių ar traukinių kilometražą su visa vidaus operatoriaus sutartyje numatytos viešojo transporto veiklos apimtimi.

2.3.2. 5 straipsnio 3 dalis. Viešųjų paslaugų sutarčių konkursų procedūriniai reikalavimai

5 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad kompetentinga institucija, kuri kreipiasi į kitą trečiąją šalį nei vidaus operatorius dėl keleivinio transporto viešųjų paslaugų teikimo, viešųjų paslaugų sutartis sudaro sąžiningumo, atvirumo, skaidrumo ir nediskriminavimo principais pagrįsto konkurso tvarka.

5 straipsnio 3 dalyje numatyta daugiau išsamesnių sąlygų, pagal kurias turėtų būti organizuojami konkursai. Kaip nustatyta 2.4.1 punkte, sutarčių sudarymo procedūros turi būti parengtos taip, kad būtų sudarytos sąlygos veiksmingai konkurencijai. Bendrųjų Sutarties principų – skaidrumo ir nediskriminavimo – taikymas, pavyzdžiui, reiškia, kad vertinimo kriterijai, kuriais vadovaujama renkanti pasiūlymus, turi būti skelbiami kartu su konkurso dokumentais. Jei valstybės narės pageidauja, jos gali taikyti, nors to nereikalaujama, išsamesnes Sąjungos viešųjų pirkimų teisės aktuose, pavyzdžiui, direktyvose 2014/24/ES ir 2014/25/ES arba Direktyvoje 2014/23/ES dėl koncesijų, numatytas procedūrinės taisyklės.

Tačiau pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 5 straipsnio 3 dalį, jei keliama konkretūs ar sudėtingi reikalavimai, kompetentinga institucija taip pat gali iš anksto atrinkusi konkurso pasiūlymus vesti derybas su juos pateikusiomis šalimis. Pavyzdžiu gali būti pareiga pasiūlymus teikiantiems operatoriams teikti technologiškai naujoviškus transporto sprendimus, kad būtų tenkinami konkurso dokumentuose paskelbti reikalavimai. Net jei naudojama pirminės atrankos ir derybų procedūra, vis dėlto vykdant atrankos ir sutarčių sudarymo procedūrą reikia laikytis visų 5 straipsnio 3 dalyje nurodytų sąlygų.

Siekiant visiems galimiems konkurso dalyviams suteikti sąžiningas ir vienodas galimybes, laikotarpis nuo konkurso pradžios iki pasiūlymo pateikimo ir laikotarpis nuo konkurso pradžios iki to momento, kai transporto paslaugos turi būti pradėtos teikti, yra tinkamos ir pagrįstos trukmės.

Kad konkursų procedūra būtų skaidresnė, kompetentingos institucijos, siekdamos padėti parengti pasiūlymus, turėtų pateikti potencialiems konkurso dalyviams visus reikalingus techninius ir finansinius duomenis, įskaitant informaciją, jei tokią turi, apie išlaidų ir pajamų paskirstymą. Tačiau teikiant tokią informaciją neturi būti pakenkta teisėtai saugomiems trečiųjų šalių komerciniams interesams. Geležinkelių įmonės, geležinkelių infrastruktūrų valdytojai ir visos kitos susijusios šalys turėtų teikti turimus tinkamus tikslus duomenis kompetentingoms institucijoms, kad pastarosios galėtų vykdyti įsipareigojimą teikti informaciją.

2.3.3. 5 straipsnio 4 dalis. Sąlygos, pagal kurias kompetentinga institucija galėtų tiesiogiai sudaryti viešųjų paslaugų sutartį, jei sutarties vertė yra nedidelė arba sutartis sudaroma su MVĮ

Tuo atveju, kai tiesiogiai sudaroma nedidelės vertės viešųjų paslaugų sutartis arba tokia sutartis sudaroma su mažu arba vidutiniu operatoriumi (5 straipsnio 4 dalis), kompetentinga institucija gali sudaryti sutartį tiesiogiai neskelbdama konkurso. Laikoma, kad viešųjų paslaugų sutartis yra nedidelės vertės, jei vidutinė metinė vertė neviršija 1 milijono eurų arba jei metinis atstumas teikiant keleivinio transporto paslaugas neviršija 300 000 kilometrų. Mažas arba vidutinis operatorius – įmonė, eksploatuojanti ne daugiau kaip 23 transporto priemones. Šiuo atveju nustatytos ribos gali būti padidintos iki apskaičiuotos vidutinės metinės vertės, neviršijančios 2 milijonų eurų, arba iki metinio keleivinio transporto atstumo, neviršijančio 600 000 kilometrų.

Iš ribos, nustatomos MVĮ pagal transporto priemonių skaičių, matyti, kad nuostata pritaikyta autobusų transportui, bet ne tramvajų, metro ar traukinių transportui. 23 transporto priemonių ribą reikia suprasti kaip ribojamąją siekiant išvengti piktnaudžiavimo 5 straipsnio 4 dalies išimtinio pobūdžiu. Todėl sąlygą „eksploatuojamos transporto priemonės“ reikia suprasti kaip nurodančią bendrą viešojo transporto operatoriaus eksploatuojamų transporto priemonių skaičių, o ne transporto priemonių, eksploatuojamų teikti paslaugas pagal tam tikrą viešųjų paslaugų sutartį, skaičių.

Tačiau nacionalinis įstatymų leidėjas gali nuspręsti įpareigoti kompetentingą instituciją tokiems atvejams taikyti taisyklę, kad viešųjų paslaugų sutartys turėtų būti sudaromos vykdančią sąžiningumo, atvirumo, skaidrumo ir nediskriminavimo principu pagrįstus konkursus.

2.3.4. 5 straipsnio 4 dalis. Valstybių narių galimybė sumažinti 5 straipsnio 4 dalyje nustatytas ribas, kad galėtų tiesiogiai sudaryti nedidelės vertės sutartis arba sutartis su mažais ir vidutiniais operatoriais

Taip pat kaip 5 straipsnio 4 dalyje valstybėms narėms leidžiama i) įpareigoti kompetentingas institucijas taikyti taisyklę, kad nedidelės vertės ar su mažais ir vidutiniais operatoriais pasirašomos viešųjų paslaugų sutartys turėtų būti sudaromos vykdančią sąžiningumo, atvirumo, skaidrumo ir nediskriminavimo principais pagrįstus konkursus; valstybės narės taip pat gali nuspręsti ii) tiesiogiai sudarydamos tokias sutartis sumažinti šioje nuostatoje nustatytas ribas arba iii) taikyti Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 5 straipsnio 4 dalyje nustatytas ribas.

2.3.5. 5 straipsnio 6 dalis. Geležinkelių paslaugos, kurioms teikti gali būti taikoma tiesioginio sutarties sudarymo procedūra

5 straipsnio 6 dalimi kompetentingoms institucijoms leidžiama sudaryti tiesiogines geležinkelių transporto viešųjų paslaugų sutartis, „išskyrus kitas bėgines transporto rūšis, pavyzdžiui metro ar tramvajus“.

Institucijai sudarant sutartis dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų teikimo trečiajai šaliai turi būti laikomasi bendrųjų Sutarties principų, t. y. skaidrumo ir vienodų sąlygų⁽¹⁾. Pagal 5 straipsnio 6 dalį tiesiogiai sudaromos sutartys vis tiek turi atitikti šiuos Sutarties principus. Todėl Reglamente (EB) Nr. 1370/2007, ypač 7 straipsnio 2 ir 3 dalyse, reikalaujama, kad kompetentingos institucijos skelbtų tam tikrą informaciją apie tiesiogiai sudarytas geležinkelių transporto viešųjų paslaugų sutartis bent vienus metus iki sutarties sudarymo ir vienus metus po jo.

Bendrosios konkursų procedūros taisyklės išimtis taip pat turi būti taikoma ribotai. Geležinkelių transporto pakaitinės paslaugos, pavyzdžiui, miesto autobusų ir tarpmiestinių autobusų paslaugos, kurias teikti iš viešojo transporto operatoriaus gali būti reikalaujama pagal sutartį tuo atveju, jei sutrinka geležinkelių tinklo veikimas, yra laikomos geležinkelių transporto paslaugomis, todėl joms netaikoma 5 straipsnio 6 dalis. Taigi reikalingas tokių geležinkelių transporto pakaitinių paslaugų, teikiamų miesto ir tarpmiestiniais autobusais, perdavimas tretiesiems asmenims pagal atitinkamus viešųjų pirkimų teisės aktus.

Ar tam tikroms miesto ar priemiestinio geležinkelių transporto sistemoms, kaip antai „S-Bahn“ (Austrijoje, Vokietijoje ir Danijoje) ir RER (Prancūzijoje), arba kitoms transporto rūšims, panašioms į bėgines rūšis (pavyzdžiui, metro arba tramvajų paslaugos), kaip antai tramvajų-traukinių ir tam tikrų automatinį traukinių paslaugos, teikiamos naudojant optinio valdymo sistemas, galima taikyti 5 straipsnio 6 dalyje numatytą išimtį, reikia spręsti vertinant kiekvieną atvejį atskirai ir taikant tinkamus kriterijus. Visų pirma sprendimas priklausys nuo veiksmų, ar svarstomosios sistemos įprastai yra sąveikos ir (arba) jos naudoja tą pačią infrastruktūrą, kaip ir tradiciniai geležinkelių tinklai. Nors tramvajų-traukinių paslaugos teikiamos naudojant geležinkelių infrastruktūrą, tačiau dėl savo ypatingų savybių jos turėtų būti laikomos „kitomis transporto rūšimis, panašiomis į bėgines rūšis“.

2.3.6. Viešųjų paslaugų sutarčių pakeitimai

Jeigu reikia iš dalies keisti galiojančią viešųjų paslaugų sutartį (pavyzdžiui, kai reikia pritaikyti transporto paslaugos apimtį ir atitinkamą kompensacijos sumą dėl pratęstos metro linijos), kyla klausimas, ar kompetentinga institucija turėtų pradėti naują konkurso procedūrą, ar sutartį galima iš dalies keisti neskelbiant naujo konkurso.

Teisingumo Teismas nusprendė, kad jeigu daromi nedideli neesminiai pakeitimai, naujo konkurso siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi bendrųjų Sutarties principų, t. y. skaidrumo ir nediskriminavimo,

⁽¹⁾ Žr. pavyzdžiui, Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 20 konstatuojamąją dalį: „jei valdžios institucija nusprendžia bendrus ekonominius interesus tenkinančios paslaugos teikimą patikėti trečiajai šaliai, viešųjų paslaugų operatorių ji turi pasirinkti laikydama Bendrijos teisės aktų viešųjų pirkimų ir koncesijų srityje, kaip nustatyta Sutarties 43–49 straipsniuose, ir skaidrumo bei vienodų sąlygų taikymo principų“.

gali nereikėti – pakakti gali tik paprasto sutarties pakeitimo ⁽¹⁾. Teismo nuomone, siekiant užtikrinti procedūrų skaidrumą ir vienodas sąlygas konkurso dalyviams, jei iš esmės keičiamos svarbiausios paslaugų koncesijos sutarties nuostatos arba sutartys, kurioms taikomos viešųjų pirkimų direktyvos, tam tikrais atvejais reikia skelbti naują konkursą sutarčiai sudaryti. Visų pirma naujas konkursas turi būti skelbiama tuo atveju, jeigu naujosios nuostatos savo pobūdžiu iš esmės skiriasi nuo pirminės sutarties, dėl to iš jų matyti šalių ketinimas iš naujo derėtis dėl pagrindinių tos sutarties sąlygų.

Teismo nuomone, galiojimo metu sutarties pakeitimas gali būti laikomas esminiu, jeigu jį atlikus papildomai įtraukiamos sąlygos, dėl kurių, jeigu jos būtų pateiktos pirminio konkurso procedūros metu, būtų galėję dalyvauti kiti konkurso dalyviai negu tie, kuriems buvo leista dalyvauti konkurse, arba būtų buvę galima priimti kitą pasiūlymą, negu per pirminį konkursą priimtas pasiūlymas.

Kadangi Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 specialių nuostatų nėra, pirmiau išdėstytos teismo praktikos principai visapusiškai taikomi keičiant viešųjų paslaugų sutartis, kurioms taikomas šis reglamentas. Kad būtų gali nustatyti, kas sudaro neesminius pakeitimus, reikia atlikti atskirą kiekvieno atvejo objektyviais kriterijais pagrįstą vertinimą ⁽²⁾.

2.4. Kompensacijos už viešąsias paslaugas

Reglamente (EB) Nr. 1370/2007 nustatytos kompensavimo taisyklės, kuriomis užtikrinama, kad būtų išvengta kompensacijos permokos ir kad būtų laikomasi Sutarties taisyklių. Jomis taip pat nustatomos pagrįsto pelno ir veiksmingumo skatinimo sąvokos, sprendžiamos komercinės veiklos subsidijų dubliavimo, gaunant kompensaciją už su viešąja paslauga susijusį išpareigojimą, ir kompensacijos nepriemokos problemos, taip pat nustatomos Komisijos *ex ante* ir *ex post* tyrimo procedūros, susijusios su kompensacija už viešąsias paslaugas.

2.4.1. 4 straipsnio 1 dalis ir 5 straipsnio 3 dalis. Ar viešųjų paslaugų sutarties sudarymo skelbiant atvirus viešuosius konkursus atveju išvengiama kompensacijos permokos

Kitaip negu kituose ekonomikos sektoriuose, SESV 106 straipsnio 2 dalis netaikoma tai atvejais, kai kompensacija mokama už su viešąja paslauga susijusius išpareigojimus sausumos transporto srityje. Tokiai kompensacijai taikomas SESV 93 straipsnis. Taigi Sąjungos taisyklės dėl kompensacijos už bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas ⁽³⁾, pagrįstas SESV 106 straipsnio 2 dalimi, netaikomos sausumos transportui ⁽⁴⁾.

Keleivinio geležinkelių arba kelių transporto viešųjų paslaugų atveju, jei kompensacija už tas paslaugas mokama pagal Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007, pagal šio reglamento 9 straipsnio 1 dalį tokia kompensacija yra laikoma suderinama su vidaus rinka ir jai netaikomas reikalavimas iš anksto pranešti, nustatytas SESV 108 straipsnio 3 dalyje.

Ši suderinamumo prielaida ir atleidimas nuo reikalavimo iš anksto pranešti nėra susiję su galimo sumokėtos kompensacijos už viešųjų transporto paslaugų teikimą valstybės pagalbos pobūdžio klausimu. Kad nebūtų valstybės pagalbos, mokant tokią kompensaciją reikėtų laikytis keturių sąlygų, kurias Europos Sąjungos Teisingumo Teismas nustatė *Altmark* sprendime ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ 2000 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-337/98, Rink. p. I-8337, 44 ir 46 punktai, 2008 m. birželio 19 d. Sprendimo *pressetext Nachrichtenagentur*, C-454/06, Rink. p. I-4401, 34 punktas, ir 2010 m. balandžio 13 d. Sprendimo *Wall AG*, C-91/08, Rink. p. I-02815, 37 ir 38 punktai.

⁽²⁾ *Wall AG* byloje Teisingumo Teismas nurodė, kad subrangovo pakeitimas, net jei tokia galimybė numatyta sutartyje, išimtiniais atvejais gali reikšti svarbų vienos iš esminių koncesijos sutarties sąlygų pakeitimą, kai vieno, o ne kito subrangovo pasitelkimas, atsižvelgiant į atitinkamai paslaugai būdingus požymius, buvo lemiamas sutarties sudarymo veiksnys, o tai bet kuriuo atveju turi patikrinti teismas.

⁽³⁾ Visų pirma Komisijos sprendimas dėl SESV 106 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai, kompensacijos už viešąją paslaugą forma, skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms pavesta teikti bendrus ekonominius interesus tenkinančias paslaugas (OL L 7, 2012 1 11, p. 3) ir ES bendrosios nuostatos dėl valstybės pagalbos kompensacijos už viešąją paslaugą forma (OL C 8, 2012 1 11, p. 15).

⁽⁴⁾ Tačiau sausumos transportui taikomas Komisijos reglamentas (ES) Nr. 360/2012 dėl 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai, skiriamai visuotinės ekonominės svarbos (bendrus ekonominius interesus tenkinančias) paslaugas teikiančioms įmonėms (OL L 114, 2012 4 26, p. 8).

⁽⁵⁾ 2003 m. liepos 24 d. Sprendimas *Altmark Trans GmbH ir Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, C-280/00, Rink. p. I-7747. Žr. visų pirma Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos [bendrus ekonominius interesus tenkinančių] paslaugų teikimą 3 skirsnį (OL C 8, 2012 1 11, p. 4).

Pagal 5 straipsnio 3 dalį skelbiant atvirumo, skaidrumo ir nediskriminavimo principais pagrįstus konkursus, sumažinama viešojo kompensacija, kurią kompetentingos institucijos turės mokėti paslaugos teikėjui, kad viešojo paslauga būtų konkurso reikalaujamo lygio, taigi užkertamas kelias kompensacijos permokai. Tokiu atveju nereikia taikyti priede nustatytų išsamių kompensacijos taisyklių.

Siekiant laikytis 5 straipsnio 3 dalies viešųjų pirkimų procedūros turi būti parengtos taip, kad būtų sudarytos sąlygos veiksmingai konkurencijai. Tikslios konkurso ypatybės gali skirtis pagal 5 straipsnio 3 dalį, kuria, pavyzdžiui, leidžiamos tam tikros kompetentingos institucijos ir konkursui pasiūlymus pateikusių įmonių derybos. Tačiau tokios derybos turi būti sąžiningos ir pagrįstos skaidrumo ir nediskriminavimo principais. Pavyzdžiui, vien derybomis pagrįsta procedūra, iš anksto nepaskelbus pranešimo apie sutartį, pažeidžia 5 straipsnio 3 dalyje nurodytus skaidrumo ir nediskriminavimo principus. Taigi tokia procedūra nesuderinama su 5 straipsnio 3 dalimi. Taip pat su 5 straipsnio 3 dalimi nesuderinama konkurso procedūra, kuri yra parengta taip, kad nederamai apribojamas galimų pasiūlymų teikėjų skaičius. Šiomis aplinkybėmis kompetentingos institucijos turėtų būti ypač budrios, kai aiškiai pastebi neveiksmingą konkurenciją, visų pirma kai, pavyzdžiui, pateikiamas tik vienas pasiūlymas. Tokiais atvejais tikėtina, kad Komisija taip pat pasidomės konkrečiomis konkurso procedūros aplinkybėmis.

Atrankos kriterijai, pavyzdžiui, susiję su kokybe, aplinkos arba socialiniai kriterijai, turėtų būti glaudžiai susiję su teikiamos paslaugos turiniu. Sutartį sudarančiai institucijai nekludoma nustatyti visiems ekonominės veiklos vykdytojams taikytinų kokybinių reikalavimų arba priimančią sprendimą dėl sutarties sudarymo atsižvelgti į kokybinius aspektus, susijusius su įvairiais pasiūlymais.

Galiausiai gali būti tokių aplinkybių, kuriomis taikant viešojo pirkimo procedūrą pagal 5 straipsnio 3 dalį konkursas nebus pakankamai atviras ir tikras. Taip gali atsitikti, pavyzdžiui, dėl paslaugų, kurios bus teikiamos, sudėtingumo arba apimties arba dėl būtinos infrastruktūros arba turto, kurie priklauso tam tikram paslaugos teikėjui arba kuriuos reikia suteikti sutarčiai įvykdyti.

2.4.2. 6 straipsnis. Kaip išvengti kompensacijos permokos tiesiogiai sudarant viešųjų paslaugų sutartis

Sudarant viešųjų paslaugų sutartis pagal 5 straipsnio 2, 4, 5 arba 6 dalis arba taikant bendrąsias taisykles, remiantis 3 straipsnio 2 dalimi, neužtikrinama, kad kompensacija būtų sumažinta iki mažiausio lygio. Taip yra todėl, kad tiesioginis sutarčių sudarymas yra ne konkurencinių rinkos jėgų sąveikos, bet kompetentingos institucijos ir paslaugų teikėjo tiesioginių derybų rezultatas.

6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad tiesioginio viešųjų paslaugų sutarties sudarymo atveju arba jeigu kompensacija yra susijusi su bendrosiomis taisyklėmis, tokia kompensacija turi atitikti Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 ir jo priedo nuostatas siekiant užtikrinti, kad ji nebūtų permokama. Šio reglamento priede numatytas *ex post* patikrinimas siekiant užtikrinti, kad kasmetinė kompensacija neviršytų realiųjų grynąjų viešosios paslaugos teikimo išlaidų sutarties galiojimo metu. Be to, Komisija mano, kad nuolatiniai patikrinimai sutarties galiojimo metu yra reikalingi, kad aiški kompensacijos permoka būtų nustatyta ankstyvuojančiu etapu ir kad būtų išvengta jos tolesnio mokėjimo. Tai ypač svarbu ilgalaikių sutarčių atveju.

Kompensacija neturi viršyti sumos, atitinkančios su viešąja paslauga susijusio išipareigojimo grynąjį finansinį rezultatą. Jis apskaičiuojamas iš išlaidų atėmus teikiant viešąją paslaugą gautas pajamas ir potencialias iš tinklo poveikio gaunamas pajamas bei pridėjus pagrįstą pelną.

Kalbant apie išlaidas, galima atsižvelgti į visas išlaidas, susijusias su viešosios paslaugos teikimu (kaip antai traukinių mašinų atlyginimus, traukos srovę, techninę riedmenų priežiūrą, papildomas išlaidas (pavyzdžiui, valdymo ir administravimo) ir su sutartimi susijusias susijusių įmonių išlaidas). Jei įmonė taip pat vykdo veiklą, kuri nesusijusi su viešąja paslauga, be tiesioginių išlaidų, reikalingų vykdyti viešąją paslaugą, gali būti atsižvelgiama į atitinkamą išlaidų, bendrai skiriamų viešajai paslaugai ir kitai veiklai (pavyzdžiui, biuro nuomos išlaidoms, apskaitininkų arba administracijos personalo atlyginimams), dalį. Jeigu įmonė yra sudariusi kelias viešųjų paslaugų sutartis, turi būti paskirstytos ne tik viešųjų paslaugų sutarčių ir kitos veiklos

bendrosios išlaidos, bet atskirų viešųjų paslaugų sutarčių bendrosios išlaidos. Kad būtų nustatyta atitinkama bendrų išlaidų, į kurias atsižvelgiama skaičiuojant viešosios paslaugos išlaidas, dalis, kaip lyginamosios kainos gali būti naudojamos išteklių naudojimo rinkos kainos, jei tokios yra. Jei tokių kainų nėra, prireikūs gali būti naudojamos kitos metodikos.

Tiesiogiai arba netiesiogiai su viešosios paslaugos teikimu susijusios pajamos, kaip antai bilietų pardavimo pajamos arba pajamos iš prekybos maistu ir gėrimais, turi būti išskaičiuotos iš išlaidų, už kurias prašoma kompensacijos.

Transporto įmonės, kuri vykdo ir kitą komercinę veiklą, pagal viešųjų paslaugų sutartį teikiamos keleivinio transporto viešosios paslaugos gali turėti teigiamą iš paslaugų teikimo tinkle gaunamą rezultatą. Pavyzdžiui, pagal viešųjų paslaugų sutartį aptarnaudamas tam tikrą tinklą, sujungtą su kitais komercinėmis sąlygomis eksploatuojamais maršrutais, operatorius gali padidinti klientų ratą. Komisija palankiai vertina iš paslaugų teikimo tinkle gautą rezultatą, pavyzdžiui, parduodant tęstinės kelionės bilietus ir sujungiant tvarkaraščius, jeigu jie sudaryti taip, kad keleiviai turėtų naudos. Komisijai taip pat yra žinomi praktiniai sunkumai siekiant gerinti šį galimą tinklo poveikį. Vis dėlto pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 priedą tokią kiekybinę finansinę naudą reikia išskaičiuoti iš šių išlaidų, už kurias prašoma kompensacijos.

2.4.3. 4 straipsnio 1 dalis ir priedas. Pagrįsto pelno sąvoka

4 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta, kad išlaidos, į kurias reikia atsižvelgti viešųjų paslaugų sutartyje, gali apimti „deramą kapitalo grąžą“. Priede konkrečiai nurodoma, kad kompensacija už su viešąja paslauga susijusį išpareigojimą negali viršyti sumos, atitinkančios grynąjį finansinį rezultatą, gautą iš išlaidų atėmus teikiant viešąją paslaugą gautas pajamas ir potencialias iš paslaugų teikimo tinkle gaunamas pajamas bei pridėjus pagrįstą pelną.

Priede nustatyta, kad „pagrįstu pelnu turi būti laikoma tam verslo sektoriui atitinkamoje valstybėje narėje įprasta kapitalo grąžos norma, atsižvelgiant į viešųjų paslaugų operatoriaus dėl valdžios institucijos įsikišimo patiriamą riziką ar rizikos nebuvimą“. Tačiau dėl tinkamo kapitalo grąžos lygio ar pagrįsto pelno daugiau nurodymų nepateikta.

Nors Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugų teikimą⁽¹⁾ (VESP komunikatas) teisinis pagrindas skiriasi nuo Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 teisinio pagrindo, todėl šis komunikatas netaikomas tais atvejais, kai kompensacija mokama už su viešąja paslauga susijusius išpareigojimus sausumo transporto srityje, jame yra keletas nurodymų, kaip nustatyti pagrįsto pelno lygį, o šiuo lygiu kaip rodikliu gali pasinaudoti kompetentingos institucijos pagal Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 sudarydamos viešųjų paslaugų sutartis⁽²⁾. Visuotinės ekonominės svarbos (bendrus ekonominius interesus tenkinančių) paslaugų komunikate aiškinama, kad „jei konkursas nerengiamas, apskaičiuojant kompensaciją geriausia remtis bendrai rinkoje sutartu užmokesčiu už tam tikrą paslaugą (kai toks yra)“⁽³⁾. Tokį sutartą užmokestį geriausia būtų imti iš to paties veiklos sektoriaus sutarčių, turinčių tų pačių ypatybių ir toje pačioje valstybėje narėje. Todėl pagrįstas pelnas turi atitikti įprastas rizikos sąlygas ir neturėtų viršyti būtinojo dydžio, atsižvelgiant į teikiamos paslaugos riziką.

Tačiau rinkoje sutartas užmokestis ne visuomet egzistuoja. Šiuo atveju pagrįsto pelno lygį galima nustatyti lyginant pelno maržą, kurią paprastai turi gauti tinkamai valdoma ir teikianti konkrečią paslaugą tame pačiame sektoriuje vidutinė įmonė⁽⁴⁾.

Standartiniu būdu apskaičiuoti viešųjų paslaugų sutarties kapitalo grąžą galima atsižvelgus į vidinę grąžos normą, kurią įmonė gauna iš investuoto kapitalo projekto įgyvendinimo laikotarpiu, tai yra vidinę grąžos normą iš sutarties grynųjų pinigų srautų. Tačiau kapitalo grąžai apskaičiuoti gali būti naudojamos apskaitos priemonės, kaip antai nuosavo kapitalo grąža, panaudoto kapitalo pelningumo norma arba kiti visuotinai naudojami ekonominiai rodikliai.

⁽¹⁾ OL C 8, 2012 1 11, p. 4.

⁽²⁾ Žr. visų pirma Visuotinės ekonominės svarbos paslaugų komunikato 61 punktą.

⁽³⁾ Visuotinės ekonominės svarbos paslaugų komunikato 69 punktą.

⁽⁴⁾ Išsamesni nurodymai, kokia vidutinė įmonė laikoma tinkamai valdoma, pateikiami Visuotinės ekonominės svarbos paslaugų komunikate. Žr. visų pirma 70–76 punktus.

Reikėtų pažymėti, kad šie rodikliai gali priklausyti nuo įmonės naudojamų apskaitos metodų ir iš jų galima būtų suprasti, kokia buvo įmonės padėtis tik tam tikrais metais. Tokiu atveju reikėtų užtikrinti, kad įmonės naudojami apskaitos metodai atspindėtų viešųjų paslaugų sutarties ilgalaikę ekonominę realybę. Taigi jei įmanoma, pagrįsto pelno lygis turėtų būti apskaičiuojamas per visą viešųjų paslaugų sutarties laikotarpį. Taip pat reikėtų atsižvelgti į geležinkelių, tramvajų, metro ir autobusų transporto ekonominių modelių skirtumus. Pavyzdžiui, geležinkelių transportas yra paprastai labai imlus kapitalui, o autobusų transportas daugiau priklauso nuo išlaidų personalui.

Bet kokių atveju, priklausomai nuo konkrečių kiekvienos viešųjų paslaugų sutarties aplinkybių, kompetentinga institucija turi nustatyti atitinkamą pagrįsto pelno lygį kiekvieną atvejį svarstydamas atskirai. Be kita ko, ji turi atsižvelgti į konkrečias svarstomos įmonės savybes, rinkoje įprastą atlygį už panašias paslaugas ir kiekvienos viešųjų paslaugų sutarties rizikos lygį. Pavyzdžiui, viešųjų paslaugų sutartis, į kurią įtrauktos konkrečios nuostatos, kuriomis apsaugomas kompensacijos lygis, jei atsiranda nenumatytų išlaidų, yra mažiau rizikinga negu viešųjų paslaugų sutartis, kuri tokių garantijų neturi. Todėl, jei kitos sąlygos yra tokios pat, pagrįstas pelnas, gautas pagal pirmąją sutartį, turėtų būti mažesnis už pelną, gautą pagal pastarąją sutartį.

Paprastai raginama taikyti kompensavimo mechanizmus, susijusius su veiksmingumo skatinimu ⁽¹⁾. Reikėtų pabrėžti, kad kompensavimo sistemose, kurios apima realiąsias išlaidas, kai jos patiriamos, numatytos kelios paskatos transporto įmonei mažinti išlaidas arba per tam tikrą laikotarpį padidinti veiksmingumą. Todėl taikymas labiau ribojamas pavyzdžiais, kai netikrumo dėl išlaidų lygis yra didelis, o transporto paslaugų teikėjui reikalinga stipri apsauga nuo netikrumo.

2.4.4. 4 straipsnio 1 ir 2 dalys ir priedas. Kaip išvengti, kad už su viešąja paslauga susijusį įsipareigojimą gauta kompensacija nebūtų panaudota komercinės veiklos subsidijoms dubliuoti

Kai viešųjų paslaugų teikėjas taip pat vykdo komercinę veiklą, būtina užtikrinti, kad jam mokama viešojo kompensacija nebūtų panaudota jo komercinės veiklos konkurencinei padėčiai stiprinti. Todėl priede nustatytos taisyklės, kuriomis vadovaujantis būtų išvengta komercinės veiklos subsidijų dubliavimo iš teikiant viešąją paslaugą gautų pajamų. Šios taisyklės iš esmės yra susijusios su šių dviejų rūšių veiklos (viešosios paslaugos ir komercinės veiklos) apskaitos atskyrimu ir patikimu išlaidų atskyrimo metodu, iš kurio matyti viešosios paslaugos teikimo tikrosios išlaidos.

Pagal 4 straipsnio 1 ir 2 dalis ir priede nustatytas taisyklės reikalaujama, kad išlaidos ir pajamos, susijusios su paslaugomis, kurias transporto įmonės teikia pagal kiekvieną atskirą viešųjų paslaugų sutartį, ir su komercine veikla, turi būti teisingai paskirstytos abiejų rūšių veiklai. Atskirti paslaugas reikia tam, kad būtų veiksmingai prižiūrimas viešosios kompensacijos skyrimas ir galimas abiejų veiklos rūšių subsidijų dubliavimas. Šiuo atžvilgiu tinkamos viešųjų paslaugų įsipareigojimo ir komercinės veiklos išlaidų paskirstymo ir veiklos atskyrimo priemonės yra labai svarbios. Pavyzdžiui, kai transporto priemonės (kaip antai geležinkelių riedmenys arba autobusai) ar kitas turtas ar paslaugos, reikalingi įvykdyti su viešąja paslauga susijusį įsipareigojimą (kaip antai biurai, personalas ar stotys), yra bendrai skiriami viešajai paslaugai teikti ir komercinei veiklai vykdyti, kiekvienos jų išlaidos turi būti priskiriamos dviem skirtingoms veiklos rūšims pagal kiekvienos santykinę visų transporto įmonės suteiktų transporto paslaugų dalį.

Jei, pavyzdžiui, ta pati transporto įmonė teikė viešąją paslaugą ir vykdė komercinę veiklą pasinaudodama stočių paslaugomis, bet visos išlaidos už šias paslaugas buvo priskirtos tik viešosios paslaugos teikimo veiklai, tai būtų su Reglamentu (EB) Nr. 1370/2007 nesuderinamas subsidijų dubliavimas. 2012 m. lapkričio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2012/34/EB, kuria sukurama bendra Europos geležinkelių erdvė ⁽²⁾, taip pat nustatyti konkretūs įpareigojimai geležinkelių įmonėms atskirti sąskaitas.

⁽¹⁾ Žr. visų pirma šio reglamento priedo 7 punktą.

⁽²⁾ OL L 343, 2012 12 14, p. 32. Žr. 6 straipsnį dėl geležinkelių įmonių ir geležinkelių infrastruktūros valdytojų sąskaitų atskyrimo.

Į kiekvieną viešųjų paslaugų sutartį turi būti įtrauktos konkrečios kompensavimo taisyklės ir pagal jas nustatyti konkretūs apskaitos įrašai. Kitaip tariant, jeigu ta pati įmonė sudarė kelias viešųjų paslaugų sutartis, transporto įmonės sąskaitose turi būti nurodyta, kuri viešojo kompensacija atitinka kurią viešųjų paslaugų sutartį. Komisijai raštu paprašius, šios sąskaitos turi būti pateiktos pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 6 straipsnio 2 dalį.

2.4.5. 4 straipsnio 1 dalis. *Kompensavimo sistemų veiksmingumui skatinti parengimas*

Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 27 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad jei viešųjų paslaugų sutartis sudaroma neskelbiant konkurso (tiesiogiai) arba taikant bendrąsias taisykles, kompensacijos parametrai turėtų būti nustatyti taip, kad kompensacija būtų tinkamo dydžio ir atspindėtų „paslaugų veiksmingumo ir kokybės siekį“. Tai reiškia, kad, naudodamos kompensavimo mechanizmą, kompetentingos institucijos turėtų skatinti paslaugų teikėjus dirbti veiksmingiau ir teikti reikiamo lygio ir kokybės paslaugas mažiausiais įmanomais ištekliais.

Taikant Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 kompensacijos taisykles kompetentingoms institucijoms suteikiama veiksmų laisvės parengti skatinimo sistemas viešųjų paslaugų teikėjams. Bet koku atveju kompetentingos institucijos įpareigojamos „skatinti viešųjų paslaugų operatorius palaikyti arba plėtoti veiksmingą valdymą, kurį būtų galima objektyviai įvertinti“ (priedo 7 punktas). Tai reiškia, kad kompensavimo sistema turi būti parengta taip, kad laikui bėgant užtikrintų bent tam tikrą veiksmingumo padidėjimą.

Vis dėlto veiksmingumo skatinimas turėtų būti proporcingas ir neviršyti pagrįsto lygio atsižvelgiant į sunkumus siekiant veiksmingumo tikslų. Tai galima užtikrinti, pavyzdžiui, operatoriui, viešosioms institucijoms ir (arba) vartotojams tolygiai paskirsčius atlygį, susijusį su padidintu veiksmingumu. Bet koku atveju, turi veikti sistema, kuri užtikrintų, kad įmonei nebūtų leidžiama sau pasilikti didžiąją veiksmingumo naudą. Be to, šių skatinimo sistemų parametrai turi būti išsamiai ir tiksliai apibrėžti viešųjų paslaugų sutartyje.

Tačiau skatinimas veiksmingiau teikti viešąsias paslaugas neturėtų trukdyti teikti aukštos kokybės paslaugų. Taikant Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007, veiksmingumas turėtų būti suprantamas kaip viešųjų paslaugų kokybės arba lygio ir tas paslaugas teikti panaudotų išteklių santykis. Todėl skatinant veiksmingumo gerinimą, daugiausia dėmesio reikėtų kreipti į išlaidų mažinimą ir paslaugų kokybės ir (arba) lygio didinimą.

2.4.6. 6 straipsnio 1 dalis. *Aplinkybės, kuriomis Komisija nagrinės, ar kompensavimo sistema atitinka Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007*

Pagal Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 mokamai kompensacijai už viešąją paslaugą netaikomas reikalavimas pranešti apie valstybės pagalbą prieš ją pasinaudojant, kaip nustatyta SESV 108 straipsnio 3 dalyje. Vis dėlto siekiant teisinio tikrumo galima prašyti, kad Komisija įvertintų kompensavimo sistemą, jei valstybė narė nėra įsitikinusi, kad sistema atitinka šio reglamento reikalavimus. Komisija taip pat gali įvertinti kompensavimo sistemą skundo arba *ex officio* nagrinėjimo pagrindu, jeigu ji turi įrodymų, iš kurių matyti, kad sistema nesuderinama su reglamento kompensavimo taisyklėmis.

2.4.7. 6 straipsnio 1 dalis. *Komisijos ex ante ir ex post kompensavimo sistemų nagrinėjimo skirtumai*

Pagrindinis Komisijos *ex ante* ir *ex post* kompensavimo sistemų nagrinėjimo skirtumas susijęs su laiku, kuriuo Komisija vertina sistemą, o ne su metodu, taikomu analizuojant, ar kompensacija buvo permokėta.

Atlikdama *ex ante* vertinimą, ar kompensavimo sistema užkertamas kelias kompensacijos permokai, pavyzdžiui, pranešimo požiūriu, be kita ko, Komisija vertins tikslus kompensacijos parametrus. Visų pirma jis kreips dėmesį į išlaidų kategorijas, į kurias atsižvelgiama apskaičiuojant kompensaciją, taip pat į siūlomą pagrįsto pelno lygį. Be to, jis svarstys, ar yra taikomas tinkamas mechanizmas, kuriuo užtikrinama, kad jei viešųjų paslaugų sutarties galiojimo metu iš viešųjų paslaugų teikimo gautos pajamos yra didesnės negu planuota, operatoriui neleidžiama pasilikti kompensacijos, viršijančios sutartyje nustatytas realiąsias grynąsias išlaidas, pagrįsto pelno maržą ir atlygį, susijusį su padidintu veiksmingumu.

Viešųjų paslaugų sutartyje iš esmės taip pat turi būti numatyti nuolatiniai patikrinimai sutarties galiojimo metu, kad aiški kompensacijos permoka būtų nustatyta ankstyvuoju etapu ir kad būtų išvengta jos tolesnio mokėjimo, ypač ilgalaikių sutarčių atveju. Kompetentingos institucijos yra įpareigosos tikrinti, ar laikomasi viešųjų paslaugų sutarties sąlygų sutarties galiojimo laikotarpiu. Kad šiuos patikrinimus būtų galima atlikti standartizuotai, gali būti sukurtos kompiuterizuotos priemonės. Ar kompensacija nepermokėta, reikia tikrinti kiekvienu viešųjų paslaugų sutarties atveju atskirai, kad būtų išvengta viršpelnio už atskiras viešąsias paslaugas, kurios yra paskirstytos per kelias sutartis.

Atliekant *ex post* nagrinėjimą, ar gauta kompensacija viršija teikiant viešąją paslaugą gautą grynąjį finansinį rezultatą, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 priede, vertinimas gali būti grindžiamas faktiniais finansiniais pajamų ir išlaidų duomenimis, nes kompensavimo sistemos jau yra panaudotos. Tačiau pats metodas nesikeičia: kompensacija neturėtų viršyti sumos, kurią įmonė turėjo teisę gauti pagal sutartyje iš anksto nustatytus parametrus, nors šios sumos ir neužtenka faktinėms grynosioms išlaidoms padengti.

2.4.8. 1 straipsnio 1 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis. Užtikrinimas, kad kompetentingos institucijos mokės operatoriams tinkamą kompensaciją už su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymą

Pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 1 straipsnį „šio reglamento tikslas – nustatyti, kaip kompetentingos institucijos, laikydamosi [Sąjungos] teisės nuostatų, gali veikti viešojo keleivinio transporto srityje, siekdamos užtikrinti bendrus ekonominius interesus tenkinančių paslaugų teikimą, kad tų paslaugų būtų daugiau, jos būtų saugesnės, kokybiškesnės ir pigesnės nei jas teikiant įprastinėmis rinkos sąlygomis. Todėl šiame reglamente nustatomos sąlygos, pagal kurias kompetentingos institucijos, nustatydamos viešųjų paslaugų įsipareigojimus ar sudarydamos sutartis dėl jų, už viešųjų paslaugų įsipareigojimų vykdymą kompensuoja viešųjų paslaugų operatoriams patirtas sąnaudas ir (arba) suteikia išimtinės teises“. Be to, pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 priedo 7 punktą „kompensavimo metodas turi skatinti viešųjų paslaugų operatorius palaikyti arba plėtoti [...] pakankamai aukštos kokybės keleivinio transporto paslaugų teikimą.“

Tai reiškia, kad Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 taisyklėmis ne tik stengiamasi užkirsti kelią bet kokiai galimai kompensacijos permokai už su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų, bet taip pat užtikrinti, kad viešųjų paslaugų sutartyje apibrėžtų viešųjų paslaugų teikimas būtų finansiškai tvarus norint pasiekti ir išlaikyti aukštą paslaugų kokybės lygį. Todėl už viešosios paslaugos įsipareigojimą turėtų būti mokama tinkama kompensacija, kad per ilgą laikotarpį nuosavos operatoriaus lėšos pagal viešųjų paslaugų sutartį nebūtų išekvotos, o dėl to sumažėtų pagal sutartį vykdomų įsipareigojimų veiksmingumas ir nepavyktų išlaikyti pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 priedo 7 punktą reikalaujamo aukšto teikiamų keleivinio transporto paslaugų kokybės lygio.

Bet kokių atveju, jei kompetentinga institucija nemokės tinkamos kompensacijos, gali sumažėti konkursui teikiamų pasiūlymų sudaryti viešųjų paslaugų sutartį skaičius arba operatorius gali patirti didelių finansinių sunkumų, jei viešųjų paslaugų sutartis sudaroma tiesiogiai ir (arba) sumažės bendras viešųjų paslaugų, teikiamų sutarties galiojimo metu, lygis ir kokybė.

2.5. Skelbimas ir skaidrumas

Į šiame skyriuje pateikiamus aiškinamuosius nurodymus įtrauktas kompetentingų institucijų įsipareigojimas skelbti metines ataskaitas apie viešųjų paslaugų sutartis, už kurias jos yra atsakingos. taip pat jų įsipareigojimas užtikrinti viešųjų paslaugų sutarčių sudarymo skaidrumą tiek prieš, tiek po konkurso procedūros.

2.5.1. 7 straipsnio 1 dalis. Kompetentingų institucijų įsipareigojimai, susiję su viešųjų paslaugų sutarčių metinių ataskaitų, už kurias jos yra atsakingos, skelbimu

7 straipsnio 1 dalyje reikalaujama, kad kiekviena kompetentinga institucija kartą per metus skelbtų suvestinę ataskaitą apie su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, už kuriuos ji atsakinga, pasirinktus viešųjų paslaugų operatorius ir šiems viešųjų paslaugų operatoriams kaip atlygį sumokėtas kompensacijas ir suteiktas išimtinės teises. Šioje ataskaitoje atskirai aptariamas autobusų transportas ir geležinkelių transportas sudaro sąlygas stebėti ir vertinti viešojo transporto tinklo veikimą, kokybę ir finansavimą ir, jei tinkama, gauti informacijos apie bet kokių suteiktų išimtinių teisių pobūdį ir apimtį.

Komisijos manymu, terminas „suvestinės ataskaitos“ reiškia, kad kompetentinga institucija turėtų skelbti išsamią ataskaitą apie visas savo sudarytas viešųjų paslaugų sutartis, šias sutartis nurodydama atskirai. Todėl turėtų būti pateikiama informacija, kurioje, be bendros vertės, būtų nurodyta kiekviena sutartis, užtikrinant susijusių operatorių teisėtų komercinių interesų apsaugą.

Viešojo transporto operatoriai turi teikti visą informaciją ir duomenis kompetentingoms institucijoms, kad pastarosios galėtų vykdyti savo įsipareigojimą skelbti.

Kad būtų pasiektas šios nuostatos tikslas, t. y. atsirastų galimybė prasmingai stebėti ir vertinti viešojo transporto tinklą ir jį lyginti su kitais viešojo transporto tinklais pagal skaidrią, struktūrišką sistemą, Komisija ragina valstybes nares ir jų institucijas savanoriškai užtikrinti laisvą šios informacijos prieigą ir galimybes atlikti naudingus palyginimus. Tai galėtų reikšti, pavyzdžiui, kad tokia informacija būtų skelbiama centrinėje, kaip antai kompetentingų institucijų asociacijos arba transporto ministerijos, svetainėje. Informacija ir duomenys turėtų būti parengti pagal nuoseklią metodiką ir pateikiami naudojant bendrus matavimo vienetų.

2.5.2. 7 straipsnio 2 ir 3 dalys. Kompetentingų institucijų galimybės vykdyti įsipareigojimą skelbti informaciją, susijusią su viešųjų paslaugų sutartimis, pagal 7 straipsnio 2 ir 3 dalis.

Pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 7 straipsnį kompetentingos institucijos turi tam tikrų įsipareigojimų skelbti būsimas (ir jau sudarytas) viešųjų paslaugų sutartis *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

7 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad likus ne mažiau kaip vieniems metams iki konkurso paskelbimo arba tiesioginio viešųjų paslaugų sutarties sudarymo, kompetentinga institucija skelbia *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* tam tikrą informaciją apie numatomą sutartį.

7 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad jei tiesiogiai sudaroma geležinkelių transporto viešųjų paslaugų sutartis, kompetentinga institucija per vienus metus nuo sutarties sudarymo paskelbia tam tikrą informaciją apie sudarytą sutartį.

Komisijos tarnybos parengė pavyzdines formas ir procedūras, kuriomis naudodamosi kompetentingos institucijos gali įvykdyti šiuos reikalavimus skelbti informaciją. Naudodamosi galimybe iš naujo panaudoti duomenis, formas ir skelbimo procedūras, kompetentingos institucijos, jei pageidauja, taip pat gali pasinaudoti paslaugų konkurso skelbimo pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 5 straipsnio 3 dalį sinergijomis.

Formos parengtos taip, kad atitiktų šiuo reikalavimus:

- suteiktų galimybę institucijoms turėti laisvą prieigą prie interneto programų, jomis naudotis ir teikti suprantamą ir aiškią informaciją;
- aiškiai atskirtų skelbimo reikalavimus pagal Reglamentą (EB) Nr. 1370/2007 nuo skelbimo reikalavimų pagal direktyvas 2014/23/ES, 2014/24/ES ir 2014/25/ES;
- jose būtų prašoma pateikti tokios išsamios informacijos, kad tai nebūtų suprantama kaip našta ir todėl priimtina institucijoms;
- būtų tinkamos gauti naudingos statistikos apie viešųjų paslaugų sutarčių sudarymą, taigi ir veiksmingą Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 įgyvendinimą.

2013 m. Leidinių biuras paskelbė *eNotices* skelbimo internetu tvarką ⁽¹⁾. Ji pagrįsta pavyzdinėmis formomis, teikiamomis skelbti *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* pagal Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 7 straipsnio 2 ir 3 dalis. Informacija apie tiesiogiai sudarytas geležinkelių transporto viešųjų paslaugų sutartis *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* pagal 7 straipsnio 3 dalį skelbiama savanoriškai.

⁽¹⁾ <http://simap.europa.eu/enotices/choiceLanguage.do>

2.5.3. 7 straipsnio 4 dalis. Suinteresuotųjų šalių teisė prašyti informacijos apie būsimas tiesiogiai sudaromas viešųjų paslaugų sutartis prieš faktinę sutarties sudarymo datą

7 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad suinteresuotos šalies prašymu kompetentinga institucija pateikia jai savo sprendimo dėl tiesioginio viešųjų paslaugų sutarties sudarymo priežastis. 30 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad „tiesiogiai sudaromoms viešųjų paslaugų sutartimis turėtų būti taikomi griežtesni skaidrumo reikalavimai“. Šį teiginį reikia sieti su 29 konstatuojamąja dalimi, kurioje nustatyta, kad reikia paskelbti, jog ketinama sudaryti viešųjų paslaugų sutartis, ir taip padėti potencialiems viešųjų paslaugų operatoriams į tai reaguoti. Kompetentinga institucija turi nuspręsti dėl savo ketinimo tiesiogiai sudaryti sutartį prieš vienus metus iki sutarties sudarymo, nes šią informaciją ji turi paskelbti *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (7 straipsnio 2 dalis, visų pirma jos b punktas). Taigi suinteresuotosioms šalims sudaromos sąlygos suformuluoti klausimus likus nemažai laiko iki sutarties sudarymo, kuris įvyks anksčiausiai po vieno metų. Kad būtų suteikta veiksminga teisinė apsauga, pagal 7 straipsnio 4 dalį prašoma informacija turėtų būti pateikta nedelsiant.

Skaidrumo principo taikymas sutartims iš esmės yra susijęs su sutarties sudarymo procedūra. Todėl 30 konstatuojamojoje dalyje reikalaujant didesnio skaidrumo siekiama ne tik laikytis skaidrumo principo jau sudarius sutartį, bet ir taikyti šį principą procedūrai, taikomai prieš faktiškai sudarant sutartį su susijusiu viešojo transporto operatoriumi.

2.6. Pereinamojo laikotarpio priemonės

Šiame skyriuje pateikti aiškinamieji nurodymai dėl kai kurių pereinamojo laikotarpio nuostatų aspektų, susijusių su sutartimis, sudarytomis prieš įsigaliojant Reglamentui (EB) Nr. 1370/2007 ir sudarytomis pereinamuoju laikotarpiu nuo 2009 m. iki 2019 m. gruodžio mėn.

2.6.1. 8 straipsnio 2 dalis. Pereinamojo 10 metų laikotarpio nuo 2009 m. gruodžio 3 d. taikymo apimtis

8 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, nepažeidžiant šio straipsnio 3 dalies, „geležinkelių ir kelių transporto viešųjų paslaugų sutarčių sudarymas atitinka 5 straipsnį nuo 2019 m. gruodžio 3 d.“ Per pereinamąjį laikotarpį valstybės narės imasi priemonių, kad laipsniškai atitiktų 5 straipsnį ir išvengtų rimtų struktūrinių problemų, ypač susijusių su transporto pajėgumu.

8 straipsnio 2 dalies nuoroda daroma į visą 5 straipsnį. Tačiau Komisija mano, kad šiuo atžvilgiu galėtų būti svarbi tik 5 straipsnio 3 dalis, kuria nustatomas įsipareigojimas taikyti atvirumo, skaidrumo, nediskriminavimo ir sąžiningumo principais pagrįstas procedūras sudarant viešųjų paslaugų sutartis. Kaip nurodyta 31 konstatuojamojoje dalyje, pereinamojo laikotarpio nuostatų tikslas – suteikti kompetentingoms institucijoms ir viešųjų paslaugų operatoriams pakankamai laiko, kad jie prisitaikytų prie Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 nuostatų. Valstybės narėms taikomas įsipareigojimas laipsniškai atitikti 5 straipsnį yra pagrįstas tik tuomet, jei jis susijęs su įsipareigojimu taikyti atvirumo, skaidrumo, nediskriminavimo ir sąžiningumo principais pagrįstas procedūras sudarant viešųjų paslaugų sutartis. Valstybės narėms nėra prasmės laipsniškai taikyti vidaus operatoriaus sąvokos arba Reglamento (EB) Nr. 1370/2007 5 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse apibrėžtų išimčių, nes jose nurodytos nuostatos, palyginti su bendraisiais Sutarties principais ir atitinkama teismo praktika, yra ne tokios griežtos. Ko gero, taip pat nebūtų pagrįsta teigti, kad įstatymų leidėjas norėjo atidėti išsamų 5 straipsnio 7 dalies, susijusios su procedūrinėmis garantijomis ir teismine peržiūra, taikymą iki 2019 m. gruodžio 3 d.

2.6.2. 8 straipsnio 2 dalis. Valstybių narių įsipareigojimai pereinamuoju laikotarpiu iki 2019 m. gruodžio 2 d.

8 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad per šešis mėnesius pasibaigus pusei pereinamojo laikotarpio (iki 2015 m. gegužės 3 d.) „valstybės narės Komisijai pateikia pažangos ataskaitą, kurioje nurodomas bet koks laipsniško viešųjų paslaugų sutarčių sudarymo laikantis 5 straipsnio įgyvendinimas“. Iš to aiškiai matyti, kad valstybės narės negali laukti iki 2019 m. gruodžio 2 d., kad pradėtų laikytis bendrosios taisyklės užtikrinti viešųjų paslaugų sutarčių konkursus, atvirus visiems operatoriams taikant sąžiningumo, skaidrumo ir nediskriminavimo principus. Valstybės narės turėtų imtis tinkamų priemonių, kad imtų laipsniškai taikyti šį reikalavimą pereinamuoju laikotarpiu ir kad išvengtų padėties, kai dėl viešojo transporto rinkos turimų transporto pajėgumų transporto operatoriai galės sėkmingai dalyvauti ne visuose konkursuose, kurie bus skelbiami pereinamojo laikotarpio pabaigoje.

2.6.3. 8 straipsnio 3 dalis. Teiginio „trukmė yra ribota bei artima šio reglamento 4 straipsnyje nustatytai trukmei“ reikšmė

8 straipsnio 3 dalies d punkte nustatyta, kad viešųjų paslaugų sutartys, sudarytos „nuo 2000 m. liepos 26 d. iki 2009 m. gruodžio 3 d., jei jas sudarant nebuvo taikyta sąžininga konkurso tvarka, [...] gali toliau galioti iki jose numatyto termino, jei jų trukmė yra ribota bei artima šio reglamento 4 straipsnyje nustatytai trukmei“.

Komisija mano, kad frazė „artima šio reglamento 4 straipsnyje nustatytai trukmei“ turėtų būti aiškinama ribotai siekiant užtikrinti, kad valstybės narės siektų šio reglamento tikslų nuo jo įsigaliojimo datos 2009 m. gruodžio mėn. Todėl Komisija mano, kad būtų pagrįsta manyti, kad viešųjų paslaugų sutarties trukmė būtų panaši į 4 straipsnyje nurodytas trukmes.

Kvietimas teikti pastabas dėl Komisijos reglamento dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje

(2014/C 92/02)

Suinteresuotosios šalys gali teikti pastabas vieną mėnesį po šio reglamento projekto paskelbimo dienos adresu:

European Commission
Directorate-General for Maritime Affairs and Fisheries
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

El. paštas: mare-aidesdetat@ec.europa.eu

Dokumento tekstas taip pat yra svetainėje:

http://ec.europa.eu/dgs/maritimeaffairs_fisheries/consultations/de-minimis-regulation-second-draft/index_en.htm

KOMISIJS REGLAMENTO (ES) Nr. .../... PROJEKTAS

2014 m. kovo 28 d.

dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje

(2014/C 92/03)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 108 straipsnio 4 dalį,

atsižvelgdama į 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 994/98 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo kai kurioms horizontalios valstybės pagalbos rūšims ⁽¹⁾,

paskelbusi šio reglamento projektą ⁽²⁾,

pasikonsultavusi su Valstybės pagalbos patariamuoju komitetu, kadangi:

- (1) Sutarties 107 straipsnio 1 dalies kriterijus atitinkantis valstybės teikiamas finansavimas yra valstybės pagalba, apie kurią pagal Sutarties 108 straipsnio 3 dalį turi būti pranešta Komisijai. Tačiau pagal Sutarties 109 straipsnį Taryba gali nustatyti pagalbos kategorijas, kurioms šis pranešimo reikalavimas netaikomas. Pagal Sutarties 108 straipsnio 4 dalį Komisija gali priimti reglamentus, susijusius su tomis valstybės pagalbos kategorijomis. Laikydamosi Sutarties 109 straipsnio pagal Reglamentą (EB) Nr. 994/98 Taryba nusprendė, kad viena iš tokių kategorijų gali būti *de minimis* pagalba. Todėl nelaikoma, kad *de minimis* pagalba, kuri yra neviršijant tam tikros nustatytos sumos per tam tikrą laikotarpį vienai įmonei suteikta pagalba, atitinka visus Sutarties 107 straipsnio 1 dalyje nustatytus kriterijus ir dėl to pranešimo tvarka jai netaikoma;
- (2) priimdama daugelį sprendimų Komisija išaiškino Sutarties 107 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą pagalbos sąvoką. Savo

politiką dėl *de minimis* viršutinės ribos, už kurią mažesnei pagalbai Sutarties 107 straipsnio 1 dalis netaikoma, Komisija taip pat yra pirmiausia išdėsciusi pranešime apie *de minimis* taisyklę valstybės pagalbai ⁽³⁾, o vėliau – Komisijos reglamentuose (EB) Nr. 69/2001 ⁽⁴⁾ ir (EB) Nr. 1998/2006 ⁽⁵⁾. Atsižvelgiant į specialias taisykles, taikomas žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje, ir į riziką, kad net ir nedidelė pagalba galėtų atitikti Sutarties 107 straipsnio 1 dalyje nustatytus kriterijus, tie reglamentai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriui netaikomi. Komisija jau priėmė kelis reglamentus, kuriais nustatomos žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje teikiamos *de minimis* pagalbos taisyklės; naujausias iš jų yra Reglamentas (EB) Nr. 875/2007 ⁽⁶⁾. Remiantis tuo reglamentu,

⁽³⁾ Komisijos pranešimas apie *de minimis* taisyklę valstybės pagalbai (OL C 68, 1996 3 6, p. 9).

⁽⁴⁾ 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 69/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (OL L 10, 2001 1 13, p. 30).

⁽⁵⁾ 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1998/2006 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (OL L 379, 2006 12 28, p. 5).

⁽⁶⁾ 2007 m. liepos 24 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 875/2007 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai žuvininkystės sektoriuje ir iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1860/2004 (OL L 193, 2007 7 25, p. 6).

⁽¹⁾ OL L 142, 1998 5 14, p. 1.

⁽²⁾ OL C 92, 2014 3 29, p. 22.

vienai žuvininkystės sektoriaus įmonei suteikta bendra *de minimis* pagalbos suma laikoma neatitinkančia visų EB sutarties 87 straipsnio 1 dalies kriterijų, jei per bet kurį trejų finansinių metų laikotarpį ji neviršija 30 000 EUR vienam pagalbos gavėjui ir yra mažesnė už bendrą kiekvienai valstybei narei nustatytą sumą, sudarančią 2,5 % metinės žuvininkystės sektoriaus produkcijos. Atsižvelgiant į Reglamento (EB) Nr. 875/2007 taikymo patirtį, tikslinga peržiūrėti kai kurias tame reglamente nustatytas sąlygas ir jį pakeisti nauju;

- (3) tikslinga palikti *de minimis* pagalbos, kurią viena įmonė iš vienos valstybės narės gali gauti per bet kurį trejų metų laikotarpį, sumos viršutinę ribą – 30 000 EUR. Ta viršutinė riba tebėra būtina norint užtikrinti, kad bet kurią priemonę, kuriai taikomas šis reglamentas, būtų galima laikyti nedarančia poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir neiškreipiančia konkurencijos arba nekeliančia tokios grėsmės, jei bendra visoms žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus įmonėms per trejus metus suteiktos tokios pagalbos suma yra mažesnė už bendrą kiekvienai valstybei narei nustatytą sumą, sudarančią 2,5 % metinės žuvininkystės sektoriaus (t. y. žvejybos, perdirbimo ir akvakultūros veiklos) apyvartos (toliau – nacionalinė riba);
- (4) taikant Sutartyje nustatytas konkurencijos taisykles, įmonė yra bet koks ekonominę veiklą vykdomas subjektas, nepaisant jo teisinio statuso ir finansavimo būdų⁽¹⁾. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas nusprendė, kad visi to paties subjekto (teisiškai ar *de facto*) kontroliuojami subjektai turėtų būti laikomi viena įmone⁽²⁾. Teisinio tikrumo ir administracinės naštos mažinimo sumetimais šiame reglamente reikėtų pateikti baigtinių aiškių kriterijų, pagal kuriuos nustatoma, kada dvi ar daugiau įmonių toje pačioje valstybėje narėje turi būti laikomos viena įmone, sąrašą. Iš nustatytų kriterijų, pagal kuriuos Komisijos rekomendacijoje 2003/361/EB⁽³⁾ ir Komisijos reglamento (EB) Nr. 800/2008⁽⁴⁾ I priede apibrėžiant mažąsias arba vidutines įmones (MVĮ) apibrėžtos susijusios įmonės, Komisija atrinko tuos kriterijus, kurie atitinka šio reglamento paskirtį. Kriterijai jau žinomi valdžios institucijoms ir, atsižvelgiant į šio reglamento taikymo sritį, turėtų būti taikomi ir MVĮ, ir didelėms įmonėms. Tais kriterijais turėtų būti užtikrinta, kad, taikant *de minimis* taisyklę, susijusių įmonių grupė būtų laikoma viena įmone, o įmonės, kurių vienintelis tarpusavio ryšys yra kiekvienos iš jų tiesioginė sąsaja su ta pačia viešąja įstaiga arba įstaigomis, nebūtų laikomos tarpusavyje susijusiomis. Todėl atsižvelgiama į specifinę įmonių, kurias kontroliuoja ta pati viešoji įstaiga arba įstaigos ir kurios gali turėti nepriklausomą sprendimų priėmimo galią, padėtį;

- (5) atsižvelgiant į bendros žuvininkystės politikos taikymo sritį ir žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus apibrėžtį, nustatytą Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1379/2013⁽⁵⁾ 5 straipsnio d punkte, šis reglamentas turėtų būti taikomas žuvininkystės ir akvakultūros produktų gamybos, perdirbimo ir prekybos veiklą vykdančioms įmonėms;
- (6) atsižvelgiant į bendros žuvininkystės politikos tikslus, šis reglamentas neturėtų būti taikomas visų pirma laivų žvejybos pajėgumo ar gebėjimo rasti žuvų didinimo pagalbai, naujų žvejybos laivų statybos ar įsigijimo pagalbai arba bet kokiai kitai pagalbai operacijoms, kurios nėra tinkamos finansuoti pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. ...⁽⁶⁾ 13 straipsnį;
- (7) Europos Sąjungos Teisingumo Teismas nustatė, kad kai Sąjunga teisės aktais įteisino bendrą atitinkamo žemės ūkio sektoriaus rinkos organizavimą, valstybės narės buvo įpareigosos nesiimti jokių priemonių, galinčių jam pakenkti arba nuo jo nukrypti⁽⁷⁾. Šis principas taip pat taikomas žuvininkystės ir akvakultūros sektoriui. Dėl tos priežasties šio reglamento nuostatų nereikėtų taikyti pagalbai, kurios dydis nustatomas pagal rinkai pateiktų arba joje išgytų produktų kainą arba kiekį. Reglamentas taip pat neturėtų būti taikomas pagalbai, kuri būtų susieta su prievole ją dalytis su pirminiais gamintojais;
- (8) šis reglamentas neturėtų būti taikomas eksporto pagalbai arba pagalbai, kuri priklauso nuo to, ar naudojama daugiau vietinių nei importuotų produktų. Visų pirma reglamentas neturėtų būti taikomas pagalbai, skirtai platinimo tinklų kūrimui ir veikimui kitose valstybėse narėse arba trečiosiose šalyse finansuoti. Pagalba, skirta padengti išlaidoms, susijusioms su dalyvavimu prekybos mugėse arba su tyrimais ar konsultavimo paslaugomis, kurių reikia pateikiant naują arba esamą produktą į naują rinką kitoje valstybėje narėje arba trečiojoje šalyje, paprastai nelaikoma eksporto pagalba;
- (9) jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo veiklą kituose sektoriuose arba kitą veiklą, kuriai taikomas Komisijos reglamentas

⁽¹⁾ 2006 m. sausio 10 d. Sprendimas *Ministero dell'Economia e delle Finanze prieš Cassa di Risparmio di Firenze SpA* ir kt., C-222/04, Rink. p. I-289.

⁽²⁾ 2002 m. birželio 13 d. Sprendimas *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-382/99, Rink. p. I-5163.

⁽³⁾ 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacija 2003/361/EB dėl labai mažų, mažųjų ir vidutinių įmonių apibrėžimo (OL L 124, 2003 5 20, p. 36).

⁽⁴⁾ 2008 m. rugpjūčio 6 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 800/2008, skelbiantis tam tikrų rūšių pagalbą suderinama su bendrąja rinka taikant Sutarties 87 ir 88 straipsnius (OL L 214, 2008 8 9, p. 3).

⁽⁵⁾ 2013 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1379/2013 dėl bendro žvejybos ir akvakultūros produktų rinkų organizavimo, kuriuo iš dalies keičiami Tarybos reglamentai (EB) Nr. 1184/2006 ir (EB) Nr. 1224/2009 ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 104/2000 (OL L 354, 2013 12 28, p. 1).

⁽⁶⁾ 2014 m. ... Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. .../2014 dėl Europos jūrų reikalų ir žuvininkystės fondo (kuriuo panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1198/2006, Tarybos reglamentas (EB) Nr. 861/2006 ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. .../2011 dėl integruotos jūrų politikos) (OL L ...).

⁽⁷⁾ 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją*, C-456/00, Rink. p. I-11949.

(ES) Nr. 1407/2013 ⁽¹⁾, to reglamento nuostatos turėtų būti taikomos pagalbai tiems kitiems sektoriams arba veiklai, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal tą reglamentą;

- (10) jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklą, šio reglamento nuostatos taikomos pagalbai pirmajam sektoriui arba veiklai, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pvz., atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal šį reglamentą;
- (11) šiuo reglamentu reikėtų nustatyti taisykles, kuriomis užtikrinama, kad nebūtų įmanoma nesilaikyti konkrečiuose reglamentuose arba Komisijos sprendimuose nustatytų didžiausių pagalbos intensyvumo dydžių. Juo taip pat reikėtų numatyti aiškias ir lengvai taikomas pagalbos sumavimo taisykles;
- (12) trejų metų laikotarpį, į kurį reikia atsižvelgti taikant šį reglamentą, reikėtų vertinti etapais, kad, kiekvieną kartą teikiant naują *de minimis* pagalbą, būtų atsižvelgiama į bendrą per atitinkamus finansinius metus ir per praėjusius dvejus finansinius metus suteiktos *de minimis* pagalbos sumą;
- (13) šiuo reglamentu neatmetama galimybė, kad priemonė gali būti nelaikoma valstybės pagalba, kaip apibrėžta Sutarties 107 straipsnio 1 dalyje, remiantis kitu pagrindu, negu nurodyta šiame reglamente, pvz., dėl to, kad tokia priemonė priimta laikantis rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančio veiklos vykdytojo principo, arba dėl to, kad tokia priemonė nesusijusi su valstybės išteklių perdavimu. Visų pirma Sąjungos finansavimas, kurį centralizuotai valdo Komisija ir kurio tiesiogiai arba netiesiogiai valstybė narė nekontroliuoja, nėra valstybės pagalba ir į ją neturėtų būti atsižvelgiama nustatant, ar laikomas atitinkamos viršutinės ribos arba nacionalinės ribos;
- (14) siekiant užtikrinti skaidrumą, vienodas sąlygas ir veiksmingą stebėseną, šis reglamentas turėtų būti taikomas tik *de minimis* pagalbai, kurios bendrąją subsidijos ekvivalentą galima tiksliai *ex ante* apskaičiuoti neatlikus rizikos vertinimo (skaidriai pagalbai). Tiksliai apskaičiuoti galima, pavyzdžiui, dotacijas, palūkanų subsidijas, apribotą atleidimą nuo mokesčių ar kitas priemones, kuriomis numatoma riba, kuria užtikrinama, kad atitinkama viršutinė riba nebūtų viršyta. Numatoma riba reiškia, kad kol tiksli pagalbos suma nežinoma arba dar nežinoma, valstybė narė turi daryti prielaidą, kad ta suma lygi ribos sumai,

siekiant užtikrinti, kad kelios pagalbos priemonės kartu nevirsytų šiame reglamente nustatytos viršutinės ribos, ir taikyti pagalbos sumavimo taisykles;

- (15) siekiant užtikrinti skaidrumą, vienodas sąlygas ir teisingą *de minimis* viršutinės ribos taikymą, reikėtų, kad visos valstybės narės taikytų tą patį skaičiavimo metodą. Norint palengvinti šį skaičiavimą reikėtų, kad pagalbos sumos, kurios teikiamos ne piniginių dotacijų forma, būtų konvertuojamos į bendrąją subsidijos ekvivalentą. Apskaičiuojant skaidrių pagalbos formų (išskyrus dotacijas ir dalimis mokamą pagalbą) bendrąją subsidijos ekvivalentą reikia remtis tokios pagalbos teikimo metu rinkoje galiojančiomis palūkanų normomis. Siekiant, kad valstybės pagalbos teikimo taisyklės būtų taikomos vienodai, skaidriai ir paprastai, įgyvendinant šį reglamentą taikytinos rinkos normos turėtų būti orientacinės normos, nustatytos Komisijos komunikate dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo pakeitimo ⁽²⁾;
- (16) pagalba, kurią sudaro paskolos, įskaitant paskolų forma teikiamą *de minimis* rizikos finansų pagalbą, turėtų būti laikoma skaidria *de minimis* pagalba, jei bendrasis subsidijos ekvivalentas buvo apskaičiuotas remiantis pagalbos suteikimo metu rinkoje galiojusiu palūkanų normomis. Siekiant supaprastinti nedidelių trumpalaikių paskolų vertinimą, šiame reglamente reikėtų numatyti aiškią taisyklę, kurią būtų lengva taikyti ir kuria būtų atsižvelgiama tiek į paskolos sumą, tiek į jos trukmę. Remiantis Komisijos patirtimi, kai paskola yra užtikrinta ne mažiau kaip 50 % paskolos vertės užstatu ir paskola nevirsija arba 150 000 EUR, o jos trukmė – penkerių metų, arba 75 000 EUR, o jos trukmė – dešimties metų, galima laikyti, kad paskolai taikomas bendrasis subsidijos ekvivalentas nevirsija *de minimis* viršutinės ribos. Atsižvelgiant į sunkumus, susijusius su pagalbos, suteiktos įmonėms, kurios gali būti nepajėgios grąžinti paskolos, bendrojo subsidijos ekvivalento nustatymu, ši taisyklė turėtų būti netaikoma tokioms įmonėms;
- (17) pagalba, kurią sudaro kapitalo injekcijos, neturėtų būti laikoma skaidria *de minimis* pagalba, išskyrus tuos atvejus, kai visa valstybės injekcijos suma nevirsija *de minimis* viršutinės ribos. Pagalba, kurią sudaro rizikos finansų priemonės, kurios gali būti investicijos į nuosavą kapitalą ar į kvazinuosavą kapitalą, kaip nurodyta Rizikos finansų gairėse ⁽³⁾, neturėtų būti laikoma skaidria *de minimis* pagalba, išskyrus tuos atvejus, kai pagal susijusią priemonę numatomas kapitalas nevirsija *de minimis* viršutinės ribos;
- (18) pagalba, kurią sudaro garantijos, įskaitant garantijų forma teikiamą *de minimis* rizikos finansų pagalbą, turėtų būti laikoma skaidria, jei bendrasis subsidijos ekvivalentas buvo apskaičiuotas remiantis saugumo garanto priemonėmis, nustatytomis Komisijos pranešime, skirtame

⁽¹⁾ 2013 m. gruodžio 18 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 1407/2013 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai (OL L 352, 2013 12 24, p. 1).

⁽²⁾ Komisijos komunikatas dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo pakeitimo (OL C 14, 2008 1 19, p. 6).

⁽³⁾ Bendrijos gairės dėl valstybės pagalbos rizikos kapitalo investicijoms į mažąsias ir vidutines įmones skatinti (OL C 194, 2006 8 18, p. 2).

atitinkamoms įmonėms⁽¹⁾. Siekiant supaprastinti trumpalaikių garantijų, kuriomis užtikrinama iki 80 % sąlyginai nedidelės paskolos sumos, vertinimą, šiame reglamente reikėtų numatyti aiškią taisyklę, kurią lengva taikyti ir kuria atsižvelgiama tiek į pagrindinės paskolos sumą, tiek į garantijos trukmę. Ši taisyklė neturėtų būti taikoma tokioms pagrindinių sandorių, kurie nėra paskolos, garantijoms kaip kapitalo sandorių garantijos. Kai garantija neviršija 80 % pagrindinės paskolos sumos, garantuojama suma neviršija 225 000 EUR ir garantijos trukmė neviršija penkerių metų, galima laikyti, kad garantijai taikomas bendrasis subsidijos ekvivalentas neviršija *de minimis* viršutinės ribos. Tas pats galioja, kai garantija neviršija 80 % pagrindinės paskolos sumos, garantuojama suma neviršija 112 500 EUR ir garantijos trukmė neviršija dešimties metų. Be to, valstybės narės garantijų bendrajam subsidijos ekvivalentui apskaičiuoti gali naudoti metodiką, apie kurią Komisijai buvo pranešta pagal kitą tuo metu taikytą Komisijos reglamentą valstybės pagalbos srityje ir kuri Komisija pripažino atitinkančiu Garantijų pranešimą arba kitą vėliau priimtą pranešimą, su sąlyga, kad pripažintoje metodikoje aiškiai apibrėžta garantijų rūšis ir pagrindinių sandorių rūšis atsižvelgiant į šio reglamento taikymą. Atsižvelgiant į sunkumus, susijusius su pagalbos, suteiktos įmonėms, kurios gali būti nepajėgios grąžinti paskolos, bendrojo subsidijos ekvivalento nustatymu, ši taisyklė turėtų būti netaikoma tokioms įmonėms;

(19) kai *de minimis* pagalbos schema įgyvendinama per finansinius tarpininkus, reikėtų užtikrinti, kad pastarieji negautų jokios valstybės pagalbos. Tai gali būti padaryta, pavyzdžiui, reikalaujant, kad finansiniai tarpininkai, kurie naudojami valstybės garantija, mokėtų rinkos principus atitinkančią priemonę arba visus pranašumus perduotų galutiniams gavėjams, arba laikantis *de minimis* viršutinės ribos ir kitų šio reglamento sąlygų ir tarpininkų lygmeniu;

(20) gavusi pranešimą iš valstybės narės, Komisija gali nagrinėti, ar priemonės, kurios nesudaro dotacija, paskola, garantija, kapitalo injekcija arba rizikos finansų priemonė, kuri gali būti investicija į nuosavą kapitalą ar į kvazinuosavą kapitalą, bendrosios subsidijos ekvivalentas neviršija *de minimis* viršutinės ribos ir todėl jai galėtų būti taikomas šis reglamentas;

(21) Komisija privalo užtikrinti, kad valstybės pagalbos teikimo taisyklių būtų laikomasi, ir remdamosi Europos Sąjungos sutarties 4 straipsnio 3 dalyje nurodytu bendradarbiavimo principu valstybės narės turėtų palengvinti šios užduoties įgyvendinimą ir tam sukurti reikalingas priemones, kuriomis būtų užtikrinta, kad bendra *de minimis* pagalbos suma, suteikta vienai įmonei pagal *de*

minimis pagalbos taisyklę, neviršytų bendros leidžiamos viršutinės ribos. Todėl teikdamos *de minimis* pagalbą, valstybės narės turėtų informuoti atitinkamą įmonę apie suteiktos *de minimis* pagalbos sumą ir tai, kad pagalba yra *de minimis*, ir padaryti aiškią nuorodą į šį reglamentą. Turėtų būti reikalaujama, kad valstybės narės vykdytų suteiktos pagalbos stebėseną, kad nebūtų viršytos viršutinės ribos ir būtų laikomasi pagalbos sumavimo taisyklių. Siekdama įvykdyti tą pareigą, prieš teikdama tokią pagalbą atitinkama valstybė narė turėtų gauti iš įmonės deklaraciją apie kitą per einamuosius ir dvejus ankstesnius finansinius metus pagal šį reglamentą arba kitus *de minimis* reglamentus gautą *de minimis* pagalbą. Valstybės narės taip pat turėtų turėti galimybę sukurti centrinį registrą, kuriame būtų išsami informacija apie suteiktą *de minimis* pagalbą, ir tikrinti, ar bet kokia naujai suteikta pagalba neviršija atitinkamos viršutinės ribos;

(22) prieš teikdama naują *de minimis* pagalbą, kiekviena valstybė narė turėtų patikrinti, kad naujoji *de minimis* pagalba neviršytų *de minimis* viršutinės ribos ir nacionalinės ribos toje valstybėje narėje ir kad būtų laikomasi kitų šio reglamento sąlygų;

(23) atsižvelgiant į Komisijos patirtį, ypač į tai, kad dažnai reikia peržiūrėti valstybės pagalbos politiką, šio reglamento galiojimo laiką reikėtų apriboti. Jeigu šio reglamento galiojimo laikotarpis pasibaigtų jo nepratęsęs, valstybės narės turėtų būti suteikiamas šešių mėnesių tikslinimo laikotarpis dėl *de minimis* pagalbos, kuriai buvo taikomas šis reglamentas,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ;

1 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis reglamentas taikomas pagalbai, teikiamai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus įmonėms, išskyrus:

- a) pagalbą, kurios dydis nustatytas remiantis įsigytų arba rinkai pateiktų produktų kaina arba kiekiu;
- b) pagalbą su eksportu susijusiai veiklai trečiojoje šalyje arba valstybėse narėse, t. y. pagalbą, tiesiogiai susijusią su eksportuojamais kiekiais, platinimo tinklo kūrimu bei veikla, arba kitomis einamosiomis išlaidomis, susijusiomis su eksporto veikla;
- c) pagalbą, kuri priklauso nuo to, ar daugiau vartojama vietinių nei importuotų prekių;
- d) pagalbą žvejybos laivams įsigyti;
- e) pagalbą, skirtą žvejybos laivų pagrindiniam ar pagalbiniam varikliui atnaujinti ar pakeisti nauju;

⁽¹⁾ Pavyzdžiui, Komisijos pranešimas dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai (OL C 155, 2008 6 20, p. 10).

f) pagalbą operacijoms, kurios nėra tinkamos finansuoti pagal Reglamento (ES) Nr. ... 13 straipsnį;

a) pagalbą operacijoms, kuriomis padidinamas laivo žvejybos pajėgumas, arba įrangos, kuria didinamas laivo pajėgumas rasti žuvų, įsigijimo pagalbą;

b) žvejybos laivų statybos ar jų importo pagalbą;

c) pagalbą, skirtą žvejybos laivų eksploatavimui nutraukti ir žvejybos veiklai laikinai nutraukti, išskyrus atvejus, kai tokia pagalba yra konkrečiai numatyta tame reglamente;

d) žvalgomosios žvejybos vykdymo pagalbą;

e) verslo nuosavybės teisių perdavimo pagalbą;

f) tiesioginio išteklių atkūrimo pagalbą, išskyrus atvejus, kai tai Sąjungos teisės akte aiškiai numatyta kaip apsaugos priemonė arba kai tai daroma eksperimentinio išteklių atkūrimo tikslais.

2. Jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo veiklą viename ar keliuose sektoriuose arba kitą veiklą, kuriai taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1407/2013, tas reglamentas taikomas pagalbai pastariesiems sektoriams arba veiklai, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal tą reglamentą.

3. Jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklą, kuriai taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1408/2013 ⁽¹⁾, šis reglamentas taikomas pagalbai pirmajam sektoriui, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal šį reglamentą.

2 straipsnis

Apibrėžtys

1. Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

a) žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus įmonė – žuvininkystės ir akvakultūros produktų gamybos, perdirbimo ir prekybos veiklą vykdanči įmonė;

b) žvejybos ir akvakultūros produktai – produktai, apibrėžti Reglamento (ES) Nr. 1379/2013 5 straipsnio a ir b punktuose;

c) perdirbimas ir prekyba – visos nuo iškrovimo ar sugavimo iki galutinio produkto etapo vykdomos operacijos, įskaitant paruošimą, apdorojimą, gamybą ir paskirstymą;

2. Taikant šį reglamentą, „viena įmonė“ apima visas įmones, kurių tarpusavio santykiai yra bent vienos rūšies iš toliau išvardytų:

a) viena įmonė turi kitos įmonės akcininkų arba narių balsų daugumą;

b) viena įmonė turi teisę paskirti arba atleisti daugumą kitos įmonės administracijos, valdymo arba priežiūros organo narių;

c) pagal sutartį arba vadovaujantis steigimo sutarties ar įstatų nuostata vienai įmonei suteikiama teisė daryti kitai įmonei lemiamą įtaką;

d) viena įmonė, būdama kitos įmonės akcininkė arba narė, vadovaudamasi su tos įmonės kitais akcininkais ar nariais sudaryta sutartimi, viena kontroliuoja tos kitos įmonės akcininkų arba narių balsavimo teisių daugumą.

Įmonės, kurios pirmos pastraipos a–d punktuose nurodytais santykiais yra susijusios per vieną ar daugiau kitų įmonių, taip pat laikomos viena įmone.

3 straipsnis

De minimis pagalba

1. Pagalbos priemonės, kurios atitinka šiame reglamente nustatytas sąlygas, nėra laikomos atitinkančiomis visus Sutarties 107 straipsnio 1 dalies kriterijus ir todėl joms netaikomas Sutarties 108 straipsnio 3 dalyje numatytas pranešimo reikalavimas.

2. Bendra vienai žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus įmonei suteiktos *de minimis* pagalbos suma kiekvienoje valstybėje narėje neviršija 30 000 EUR per bet kurį trejų finansinių metų laikotarpį.

3. Bendra žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje veiklą vykdančioms įmonėms suteiktos *de minimis* pagalbos suma kiekvienoje valstybėje narėje per bet kurį trejų finansinių metų laikotarpį neviršija priede nurodytos nacionalinės ribos.

4. *De minimis* pagalba laikoma suteikta tuo momentu, kai įmonė pagal taikomą nacionalinį teisinį režimą įgyja juridinę teisę tokią pagalbą gauti, nepriklausomai nuo *de minimis* pagalbos išmokėjimo įmonei datos.

⁽¹⁾ 2013 m. gruodžio 18 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 1408/2013 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žemės ūkio sektoriuje (OL L 352, 2013 12 24, p. 9).

5. 2 dalyje nustatyta viršutinė riba ir 3 dalyje nurodyta nacionalinė riba taikomos neatsižvelgiant į *de minimis* pagalbos formą ar siekiamą tikslą ir į tai, ar valstybės narės suteikta pagalba visa arba iš dalies finansuojama Sąjungos kilmės ištekliais. Trejų finansinių metų laikotarpis nustatomas vertinant tuos finansinius metus, kuriuos vertina atitinkamos valstybės narės įmonė.

6. Laikantis 2 dalyje nustatytos viršutinės ribos ir 3 dalyje nurodytos nacionalinės ribos, pagalba išreiškiama kaip pinigine dotacija. Visi naudojami skaičiai yra bruto, t. y. prieš mokesčių ar kitokios rinkliavos atskaitymą. Jeigu pagalba teikiama ne dotacijos forma, pagalbos suma atitinka pagalbos bendrąjį subsidijos ekvivalentą.

Jeigu pagalba išmokama dalimis, jos vertė yra diskontuojama suteikimo metu. Palūkanų norma, naudojama diskontuojant, yra pagalbos suteikimo metu galiojusi diskonto norma.

7. Jeigu suteikus naują *de minimis* pagalbą būtų viršyta 2 dalyje nustatyta viršutinė riba arba 3 dalyje nurodyta nacionalinė riba, tai naujai pagalbai šis reglamentas negali būti taikomas.

8. Jei dvi įmonės susijungia arba viena įsigyja kitą, apskaičiuojant, ar nauja *de minimis* pagalba naujai arba įsigyjančiajai įmonei viršija viršutinę ribą arba nacionalinę ribą, atsižvelgiama į visą ankstesnę *de minimis* pagalbą, suteiktą bet kuriai iš susijungiančių įmonių. *De minimis* pagalba, kuri teisėtai suteikta prieš susijungimą arba įsigijimą, tebėra teisėta.

9. Jei viena įmonė suskaidoma į dvi ar daugiau atskirų įmonių, iki suskaidymo suteikta *de minimis* pagalba priskiriama įmonei, kuri ja pasinaudojo, o tai iš principo yra įmonė, perimanti veiklą, kuriai vykdyti *de minimis* pagalba panaudota. Jei toks priskyrimas neįmanomas, *de minimis* pagalba proporcingai paskirstoma remiantis naujųjų įmonių nuosavo kapitalo balansine verte suskaidymo įsigaliojimo dieną.

4 straipsnis

Bendrojo subsidijos ekvivalento apskaičiavimas

1. Šis reglamentas taikomas tik pagalbai, kurios bendrąjį subsidijos ekvivalentą įmanoma tiksliai *ex ante* apskaičiuoti neatliekant rizikos vertinimo (skaidriai pagalbai).

2. Pagalba, kurią sudaro dotacijos arba palūkanų subsidijos, laikoma skaidria *de minimis* pagalba.

3. Pagalba, kurią sudaro paskolos, laikoma skaidria *de minimis* pagalba, jei:

a) pagalbos gavėjui netaikoma kolektyvinė nemokumo procedūra ir jis neatitinka jam taikomos nacionalinės teisės kriterijų, pagal kuriuos jo kreditorių prašymu jam būtų taikoma kolektyvinė nemokumo procedūra. Kai pagalbos gavėjas yra didelė įmonė, jos padėtis turi prilygti bent jau B kredito reitingui; ir

b) paskola yra užtikrinta ne mažiau kaip 50 % paskolos vertės užstatu ir paskola yra pirmuoju atveju: 150 000 EUR per penkerius metus, arba antruoju atveju: 75 000 EUR per dešimt metų; jeigu paskola sudaro tik mažesnę šių sumų dalį ir (arba) suteikiama trumpesniai negu atitinkamai penkerių arba dešimties metų laikotarpiui, tos paskolos bendrasis subsidijos ekvivalentas apskaičiuojamas kaip 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos viršutinės ribos dalis; arba

c) bendrasis subsidijos ekvivalentas buvo apskaičiuotas remiantis pagalbos suteikimo metu galiojusia orientacine norma.

4. Pagalba, kurią sudaro kapitalo injekcijos, laikoma skaidria *de minimis* pagalba tik tuomet, jei visa valstybės injekcijos suma neviršija 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos *de minimis* viršutinės ribos.

5. Pagalba, kurią sudaro rizikos finansų priemonės, kurios gali būti investicijos į nuosavą kapitalą ar į kvazinuosavą kapitalą, laikoma skaidria *de minimis* pagalba tik tuomet, jei vienai įmonei skiriamas kapitalas neviršija 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos *de minimis* viršutinės ribos.

6. Pagalba, kurią sudaro garantijos, laikoma skaidria *de minimis* pagalba, jei:

a) pagalbos gavėjui netaikoma kolektyvinė nemokumo procedūra ir jis neatitinka jam taikomos nacionalinės teisės kriterijų, pagal kuriuos jo kreditorių prašymu jam būtų taikoma kolektyvinė nemokumo procedūra. Kai pagalbos gavėjas yra didelė įmonė, jos padėtis turi prilygti bent jau B kredito reitingui; ir

b) garantija neviršija 80 % pagrindinės paskolos sumos ir garantuojama suma neviršija arba 225 000 EUR, o garantijos trukmė yra penkeri metai, arba 112 500 EUR, o garantijos trukmė yra dešimt metų; jei garantuojama suma sudaro mažesnę tų sumų dalį ir (arba) garantija suteikiama trumpesniai negu atitinkamai penkerių arba dešimties metų laikotarpiui, tos garantijos bendrasis subsidijos ekvivalentas apskaičiuojamas kaip 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos viršutinės ribos dalis; arba

c) bendrasis subsidijos ekvivalentas buvo apskaičiuotas remiantis Komisijos pranešime nustatytomis saugumo garanto priemonėmis (tame Komisijos pranešime – „saugaus uosto“ priemonės); arba

d) iki įgyvendinimo:

i) apie garantijos bendrajam subsidijos ekvivalentui apskaičiuoti naudotą metodiką buvo pranešta Komisijai pagal kitą tuo metu taikytą Komisijos priimtą reglamentą valstybės pagalbos srityje ir tą metodiką Komisija pripažino atitinkančia Garantijų pranešimą ar vėliau priimtą pranešimą; ir

- ii) toje metodikoje aiškiai apibrėžta garantijų rūšis ir pagrindinių sandorių rūšis atsižvelgiant į šio reglamento taikymą.

7. Pagalba, kurią sudaro kitos priemonės, laikoma skaidria *de minimis* pagalba, jei tokia priemone numatoma riba, kuria užtikrinama, kad atitinkama viršutinė riba nebūtų viršyta.

5 straipsnis

Pagalbos sumavimas

1. Jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo veiklą viename ar keliuose sektoriuose arba kitą veiklą, kuriai taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1407/2013, galima sumuoti pagal šį reglamentą teikiamą *de minimis* pagalbą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus veiklai ir *de minimis* pagalbą pastarajam (-iesiems) sektoriui (-iams) arba veiklai, neviršijant Reglamento (ES) Nr. 1407/2013 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos atitinkamos viršutinės ribos, jeigu atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad žuvininkystės ir akvakultūros sektoriaus veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal Reglamentą (ES) Nr. 1407/2013.

2. Jeigu įmonė vykdo veiklą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje ir taip pat vykdo pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklą, galima sumuoti pagal Reglamentą (ES) Nr. 1408/2013 teikiamą *de minimis* pagalbą ir pagal šį reglamentą teikiamą *de minimis* pagalbą žuvininkystės ir akvakultūros sektoriui, neviršijant šiame reglamente nustatytos atitinkamos viršutinės ribos, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, atskirdama veiklos sritis ar sąnaudas, užtikrina, kad pirminės žemės ūkio produktų gamybos veiklai vykdyti nebūtų skiriama *de minimis* pagalba, suteikta pagal šį reglamentą.

3. *De minimis* pagalba nesumuojama su valstybės pagalba, skiriama toms pačioms tinkamoms finansuoti sąnaudoms, arba su valstybės pagalba, susijusia su ta pačia rizikos finansų priemone, jeigu dėl tokio pagalbos sumavimo būtų viršytas bendrosios išimties reglamente arba Komisijos priimtame sprendime nustatytas didžiausias atitinkamas pagalbos intensyvumas arba kiekvienu atveju atskirai nustatyta pagalbos suma. *De minimis* pagalba, kuri nėra teikiama arba priskiriama konkrečioms tinkamoms finansuoti sąnaudoms, gali būti sumuojama su kita valstybės pagalba, suteikta pagal bendrosios išimties reglamentą arba Komisijos priimtą sprendimą.

6 straipsnis

Stebėseną

1. Jeigu valstybė narė ketina įmonei skirti *de minimis* pagalbą pagal šį reglamentą, ji raštu informuoja įmonę apie numatytą skiriamos pagalbos sumą, išreikštą bendroju subsidijos ekvivalentu, ir tai, kad pagalba yra *de minimis*, pateikdama aiškią nuorodą į šį reglamentą ir nurodydama jo pavadinimą bei skelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* numerį. Jeigu *de*

minimis pagalba pagal šį reglamentą schemas pagrindu teikiama skirtingoms įmonėms ir pagal schemą toms įmonėms teikiamos skirtingos individualios pagalbos sumos, atitinkama valstybė narė gali nuspręsti laikytis šio išipareigojimo pranešdama įmonėms apie fiksuoto dydžio sumą, prilygstančią pagal tą schemą teikiamai didžiausiai pagalbos sumai. Tokiu atveju fiksuoto dydžio suma bus remiamasi sprendžiant, ar pasiekta 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta viršutinė riba ir neviršyta 3 straipsnio 3 dalyje nurodyta nacionalinė riba. Prieš teikiant pagalbą, iš atitinkamos įmonės valstybė narė gauna raštišką arba elektroninę deklaraciją apie bet kokią kitą *de minimis* pagalbą, gautą pagal šį reglamentą arba kitus *de minimis* reglamentus per dvejus ankstesnius ir einamuosius finansinius metus.

2. Jeigu valstybė narė sukūrė centrinį *de minimis* pagalbos registrą, kuriame kaupiama išsami informacija apie visų tos valstybės narės institucijų suteiktą *de minimis* pagalbą, 1 dalis netaikoma nuo momento, kai registre sukaupiama trejų finansinių metų informacija.

3. Valstybė narė suteikia naują *de minimis* pagalbą pagal šį reglamentą tik patikrinusi, ar dėl jos bendra atitinkamai įmonei suteiktos *de minimis* pagalbos suma neviršys 3 straipsnio 2 dalyje nustatytos viršutinės ribos ir 3 straipsnio 3 dalyje nurodytos nacionalinės ribos ir ar laikomasi visų šiame reglamente nustatytų sąlygų.

4. Valstybės narės registruoja ir renka visą informaciją apie šio reglamento taikymą. Saugoma visa informacija, reikalinga įrodyti, kad laikomasi šiame reglamente nustatytų sąlygų. Duomenys apie individualiai suteiktą *de minimis* pagalbą saugomi 10 finansinių metų nuo pagalbos suteikimo datos. Duomenys apie *de minimis* pagalbos schemą saugomi 10 finansinių metų nuo datos, kada paskutinį kartą pagal tokią schemą buvo suteikta individuali pagalba.

5. Komisijai raštu paprašius, atitinkama valstybė narė per 20 darbo dienų arba per ilgesnį prašyme nurodytą laikotarpį pateikia Komisijai visą informaciją, kurią Komisija mano esant reikalingą siekiant įvertinti, ar laikomasi šiame reglamente nustatytų sąlygų, ypač bendros *de minimis* pagalbos sumos, kaip apibrėžta šiame reglamente ir kituose *de minimis* reglamentuose, kurių gavo bet kuri įmonė.

7 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio nuostatos

1. Šis reglamentas taikomas iki jo įsigaliojimo suteiktai pagalbai, jei ta pagalba atitinka šiame reglamente nustatytas sąlygas. Tų sąlygų neatitinkančią pagalbą Komisija vertins pagal atitinkamas sistemas, gaires, komunikatus ir pranešimus.

2. Nuo 2005 m. sausio 1 d. iki 2008 m. birželio 30 d. suteikta bet kokia individuali *de minimis* pagalba, atitinkanti Reglamento (EB) Nr. 1860/2004 sąlygas, laikoma neatitinkančia visų Sutarties 107 straipsnio 1 dalies kriterijų ir dėl to jai netaikomas Sutarties 108 straipsnio 3 dalies pranešimo reikalavimas.

3. Nuo 2007 m. liepos 31 d. iki 2014 m. birželio 30 d. suteikta bet kokia individuali *de minimis* pagalba, atitinkanti Reglamento (EB) Nr. 875/2007 sąlygas, laikoma neatitinkančia visų Sutarties 107 straipsnio 1 dalies kriterijų ir dėl to jai netaikomas Sutarties 108 straipsnio 3 dalies pranešimo reikalavimas.

4. Pasibaigus šio reglamento galiojimo laikui, bet kokiai *de minimis* pagalbos schemai, atitinkančiai šio reglamento sąlygas, šis reglamentas toliau taikomas dar šešis mėnesius.

8 straipsnis

Įsigaliojimas ir taikymo laikotarpis

Šis reglamentas įsigalioja... .

Jis taikomas iki 2020 m. gruodžio 31 d.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 2014 m. kovo 28 d.

Komisijos vardu

Pirmininkas

[...] [...]

PRIEDAS

3 straipsnio 3 dalyje nurodytos nacionalinės ribos

(EUR)

Valstybė narė	Žuvininkystės ir akvakultūros sektoriuje skiriama didžiausia bendra <i>de minimis</i> pagalbos suma kiekvienoje valstybėje narėje
Belgija	11 240 000
Bulgaria	1 230 000
Čekija	3 010 000
Danija	51 710 000
Vokietija	55 000 000
Estija	3 810 000
Airija	20 800 000
Graikija	27 210 000
Ispanija	165 760 000
Prancūzija	112 290 000
Kroatija	6 260 000
Italija	96 090 000
Kipras	1 090 000
Latvija	4 420 000
Lietuva	8 260 000
Liuksemburgas	0
Vengrija	830 000
Malta	2 500 000
Nyderlandai	22 630 000
Austrija	1 420 000
Lenkija	41 200 000
Portugalija	29 010 000
Rumunija	2 340 000
Slovėnija	990 000
Slovakija	860 000
Suomija	7 180 000
Švedija	18 580 000
Jungtinė Karalystė	114 660 000

IV

(Pranešimai)

EUROPOS SAJUNGOS INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR ORGANŲ PRANEŠIMAI

EUROPOS KOMISIJA

Euro kursas ⁽¹⁾

2014 m. kovo 28 d.

(2014/C 92/04)

1 euro =

Valiuta	Valiutos kursas	Valiuta	Valiutos kursas
USD JAV doleris	1,3759	CAD Kanados doleris	1,5187
JPY Japonijos jena	140,90	HKD Honkongo doleris	10,6741
DKK Danijos krona	7,4657	NZD Naujosios Zelandijos doleris	1,5863
GBP Svaras sterlingas	0,82720	SGD Singapūro doleris	1,7345
SEK Švedijos krona	8,9312	KRW Pietų Korėjos vonas	1 470,08
CHF Šveicarijos frankas	1,2186	ZAR Pietų Afrikos randas	14,5839
ISK Islandijos krona		CNY Kinijos ženminbi juanis	8,5474
NOK Norvegijos krona	8,2455	HRK Kroatijos kuna	7,6540
BGN Bulgarijos levas	1,9558	IDR Indonezijos rupija	15 607,64
CZK Čekijos krona	27,423	MYR Malaizijos ringitas	4,4891
HUF Vengrijos forintas	308,89	PHP Filipinų pesas	61,574
LTL Lietuvos litas	3,4528	RUB Rusijos rublis	49,1646
PLN Lenkijos zlotas	4,1739	THB Tailando batas	44,717
RON Rumunijos leja	4,4603	BRL Brazilijos realas	3,1220
TRY Turkijos lira	3,0138	MXN Meksikos pesas	17,9924
AUD Australijos doleris	1,4886	INR Indijos rupija	82,9736

⁽¹⁾ Šaltinis: valiutų perskaičiavimo kursai paskelbti ECB.

KLAIDŲ IŠTAISYMAS

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/05)

22 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37549, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37549 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	SAARLAND	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Saarland: Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft (Erhaltung genetischer Ressourcen EGR)	
Teisinis pagrindas	— Gesetz über die Gemeinschaftsaufgabe "Verbesserung der Agrarstruktur und des Küstenschutzes" (GAK) vom 21. Juli 1988 (BGBl. I S. 1055) in der jeweils geltenden Fassung hier: Grundsätze für die Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft; — Verwaltungsvorschrift „Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft“; — §§ 23 und 44 der Landeshaushaltsordnung (LHO) — Verwaltungsvorschrift über den Vollzug der Landeshaushaltsordnung (VV-LHO)	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	[sipareigojimai aplinkosaugos srityje]	
Pagalbos forma	Tiesioginė dotacija	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 0,02 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 0,02 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.1.1 - 2014.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Ministerium für Umwelt und Verbraucherschutz Keplerstraße 18, 66117 Saarbrücken	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/06)

23 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37572, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.9	
Pagalbos numeris	SA.37572 (2013/N)	
Valstybė narė	Italija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Aid for animal welfare measures (Bolzano)	
Teisinis pagrindas	Legge provinciale 14 dicembre 1998, n. 11, e successive modifiche Articolo4, comma 1, lettera g)	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Įsipareigojimai gyvūnų gerovės srityje	
Pagalbos forma	Kita	
Biudžetas	—	
Pagalbos intensyvumas	0 %	
Trukmė	2014.1.1 - 2014.12.31	
Ekonomikos sektorius	Visi ūkio sektoriai, tinkami gauti pagalbą	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Ripartizione provinciale agricoltura Via Brennero 6, 39100 Bolzano	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/07)

24 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37587, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37587 (2013/N)	
Valstybė narė	Prancūzija	
Regionas	—	Mišrios
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Aides à la recherche et au développement dans le secteur de la viande, des produits carnés, des ovoproduits, du lait et des produits laitiers	
Teisinis pagrindas	articles L. 621-1 et suivants du code rural et de la pêche maritime	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Moksliniai tyrimai ir taikomoji veikla	
Pagalbos forma	Kita	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 9,6 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 1,6 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	iki 2019.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/08)

24 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37588, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.19	
Pagalbos numeris	SA.37588 (2013/N)	
Valstybė narė	Prancūzija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Programmes pour l'installation et le développement des initiatives locales (PIDIL)	
Teisinis pagrindas	— articles D. 343-34 et suivants du code rural et de la pêche maritime — articles L. 1551-1 et suivants du code général des collectivités territoriales	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Kita	
Pagalbos forma	Tiesioginė dotacija	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 12 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	%	
Trukmė	2014.01.01 - 2015.12.31	
Ekonomikos sektorius	Visi ūkio sektoriai, tinkami gauti pagalbą	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/09)

25 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37607, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37607 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	HESSEN	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Hessen- Beihilfen im Zusammenhang mit dem Transport und der Beseitigung von Falltieren	
Teisinis pagrindas	§ 15 Absatz 2 des Hessischen Ausführungsgesetzes zum Tierseuchengesetz	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Gyvūnų ligos	
Pagalbos forma	Subsidijuojamos paslaugos	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 24,5 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 3,5 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.01.01 - 2020.12.31	
Ekonomikos sektorius	Visi ūkio sektoriai, tinkami gauti pagalbą	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Die Landkreise in Hessen	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/10)

26 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37666, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37666 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	BAYERN	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Bayern: Bayerisches Bergbauernprogramm, Teil B - Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft (BBP-B);	
Teisinis pagrindas	— Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2011; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2014; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Art 23 und 44 der BayHO einschl. Verwaltungsvorschriften	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Investicijos į žemės ūkio valdas	
Pagalbos forma	Tiesioginė dotacija	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 6 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 2 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	%	
Trukmė	2014.01.01 - 2016.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Ämter für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten Südliche Landkreise Bayerns	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/11)

28 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.376, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37689 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Bund: Weinfonds	
Teisinis pagrindas	§§ 37 ff. Weingesetz Weinfonds-Verordnung	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Reklamavimas (AGRI)	
Pagalbos forma	Subsidijuojamos paslaugos	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 72 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 12 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.01.01 - 2019.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung Deichmanns Aue 29, 53179 Bonn	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiąja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/12)

29 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37692, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.9	
Pagalbos numeris	SA.37692 (2013/N)	
Valstybė narė	Latvija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Setting up of buffer zones	
Teisinis pagrindas	Ministru kabineta 2010.gada 23.marta noteikumi Nr.295 "Noteikumi par valsts un Eiropas Savienības lauku attīstības atbalsta piešķiršanu, administrēšanu un uzraudzību vides un lauku ainavas uzlabošanai"	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Įsipareigojimai aplinkosaugos srityje	
Pagalbos forma	Tiesioginė dotacija	
Biudžetas	—	
Pagalbos intensyvumas	0 %	
Trukmė	2014.1.1 - 2015.12.30	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Lauku atbalsta dienests Republikas laukums 2 LV-1981	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/13)

31 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37739, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.18	
Pagalbos numeris	SA.37739 (13/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	THUERINGEN	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Thüringen – Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen in Thüringen	
Teisinis pagrindas	§ 44 ThürLHO i.V.m. Richtlinien zur Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen im Freistaat Thüringen	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Miškininkystė	
Pagalbos forma	Tiesioginė dotacija	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 1,95 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 0,975 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.1.1-2015.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Anstalt öffentlichen Rechts "Thüringen Forst", Thüringer Forstamt Frauenwald Forsthaus Alzunah, 98711 Frauenwald	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/14)

32 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37802, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37802 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Niedersachsen: Beihilfe für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Teisinis pagrindas	Niedersächsisches Ausführungsgesetz zum Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz (Nds. AG TierNebG); Niedersächsische Richtlinie über die Gewährung von staatlichen Beihilfen für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Gyvūnų ligos	
Pagalbos forma	Subsidijuojamos paslaugos	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 79,5 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 26,5 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.01.01 - 2016.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Niedersächsische Gebietskörperschaften Niedersächsische Tierseuchenkasse - anstalt des öffentlichen Rechts- Brühlstraße 9, D-30169 Hannover	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/15)

33 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37803, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.16	
Pagalbos numeris	SA.37803 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	—	—
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Baden-Württemberg Zuschuss für die Tierkörperbeseitigung von gefallenen Tieren	
Teisinis pagrindas	— Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz vom 25.1.2004 (BGBl. I S. 82) — Gesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes vom 14.12.2004 (GBl. S. 914)	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Gyvūnų ligos	
Pagalbos forma	Subsidijuojamos paslaugos	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 60 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 10 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	2014.01.01 - 2019.12.31	
Ekonomikos sektorius	ŽEMĖS ŪKIS, MIŠKININKYSTĖ IR ŽUVININKYSTĖ	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Stadt- und Landkreise	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys C 50, 2014 m. vasario 21 d.)

(2014/C 92/16)

34 puslapis, tekstas, susijęs su valstybės pagalba Nr. SA.37822, panaikinamas ir pakeičiamas šiuo tekstu:

„Leidimas teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis

Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja

(Tekstas svarbus EEE, išskyrus Sutarties I priede išvardytus produktus)

Sprendimo priėmimo data	2013.12.18	
Pagalbos numeris	SA.37822 (2013/N)	
Valstybė narė	Vokietija	
Regionas	RHEINLAND-PFALZ	Mišrios
Pagalbos (ir (arba) gavėjo) pavadinimas	Rheinland-Pfalz; „Beihilfe zu den Kosten der Entfernung und Beseitigung gefallener Tiere, für die Beiträge zur Tierseuchenkasse gezahlt werden“	
Teisinis pagrindas	Landesgesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes (AGTierNebG) von 2010	
Pagalbos priemonės rūšis	Schema	—
Tikslas	Gyvūnų ligos	
Pagalbos forma	Subsidijuojamos paslaugos	
Biudžetas	Bendras biudžetas: EUR 30 (mln.) Metinis biudžetas: EUR 5 (mln.)	
Pagalbos intensyvumas	100 %	
Trukmė	iki 2019.12.31	
Ekonomikos sektorius	Gyvulininkystė	
Pagalbą teikiančios institucijos pavadinimas ir adresas	Ministerium für Umwelt, Landwirtschaft, Ernährung, Weinbau und Forsten Kaiser-Friedrich-Straße 1	
Kita informacija	—	

Sprendimo tekstą be konfidencialių duomenų oficialiaja (-iosiomis) kalba (-omis) galima rasti tinklalapyje <http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

2014/C 92/15	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	42
2014/C 92/16	Leidimo teikti valstybės pagalbą, remiantis SESV 107 ir 108 straipsnių nuostatomis – (Atvejai, kuriems Komisija neprieštarauja), klaidų ištaisymas (OL C 50, 2014 2 21)	43

Europos Sąjungos leidinių biuras
2985 Liuksemburgas
LIUKSEMBURGAS

LT